

ΤΕΧΝΗΚΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ Λ. ΡΟΔΑΣ

ΕΝ ΕΤΟΣ ΔΡ. 10 — 6 ΜΗΝΕΣ ΔΡ. 6
ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20
Ἀθήναι 3. — Ὅδος Βερανζέρου — 3.

Ἀριθμὸς 7 — 9 Ἰουλίου 1916

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Δραματικὸν Θέατρον, Παύλου Νιρβάνα.
Οἱ Ρῶσοι συγγραφεῖς, κρίσεις περὶ τοῦ Τσόρκι,
Δοστογιέβσκι, Ἀνδρέϊεφ, Τσέχωφ, Τολστόϊ,
Λοζογκούμω.
Τὸ «Κουρέλι» Ντούριο Νικοντέμι, μετάφρασις
Κ. Καροσύλα, μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν Γ' πράξιν.
Διάφοροι εἰδήσεις.
Ἡ ἱστορία τοῦ Περιοδικοῦ.
«Ἐνα ντεμποῦτο»
Προκήρυξις διαγωνισμοῦ.
Ἡ «Μαρία τῶν Μαγδάλων»
Ἡ τύχη τοῦ κ. Ἰακωβίδου!
Ἀθηναϊκὰ θέατρα.
Κινηματογραφικὴ κίνησις.
Ἡ ἐπιθεώρησις εἶναι ὀπερέττα ;
Φουτουριστικὸν ἔργον.
Γραφεῖον καλλιτεχνικῶν πληροφοριῶν.
Ἡ «Ἐνσάρκωσις τοῦ ρόλου» διήγημα C. C. An-
drews, μετάφρασις Ἀντωνίου Νίκα.
Ξένον θέατρον.
Νέα ἐπιθεώρησις.
Θίασοι τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Τὰ θέατρα εἰς τὴν Κων)πολιν.
Κατερίνα Ἰβανόβνα, Λεωνίδα Ἀνδρέϊεφ, συνέ-
χεια.
Τὸ «Πατρικὸ Σπίτι»
Ἀστυνομικὴ Διάταξις διὰ τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα.
Θέατρον Κηφισσιᾶς.
Νίκος Ραφτόπουλος.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἔλσα Ἐνκελ.
Νικόλαος Λάσκαρης.
Θωμᾶς Οἰκονόμου.
Ἄγγελος Χρυσομάλλης.

Ἡ Κα ΕΛΣΑ ΕΝΚΕΛ
Εἰς τὸ «Ξιφίρ-Φαλέρ» εἰς τὰς δακτυλογράφους

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ντούριο Νικοντέμι: ΤΟ «ΚΟΥΡΕΛΙ», κωμωδία εις τρεῖς πράξεις (Κυβέλης).

Ὁ νέος Ἰταλὸς δραματικὸς μᾶς εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὰ «Σκυλόψαρα», τὰ ὁποῖα ἐπαίχθησαν πέρσι εἰς τὸ Κοτοπούλειον. Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν εἶχεν ἀρέσει, ὡς φαίνεται, τότε, καί, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, διευπώθησαν μάλιστα καὶ συμβουλαὶ πρὸς τὸν συγγραφέαν ἵ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ νὰ παύσῃ νὰ γράφῃ πλέον. Εὐτυχῶς ὁ Ντούριο Νικοντέμι δὲν εἰσήκουσε τὴν προτροπὴν τῶν Ἀθηναίων κριτικῶν καὶ τοιοῦτοτρόπως τὴν περασμένην Δευτέραν εἶχαμεν τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύσωμεν, εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης, ἕνα ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα ὀρισμένως ἔργα τοῦ νεοῖταλικοῦ δραματολογίου.

Τὸ «Κουρέλι» ἐνθυμίζει ὀλίγον, εἶναι βέβαιον, τὴν περίφημην «Κοκκινότριχαν» τοῦ Ζουλ Ρενάρ εἰς τὴν κάποιαν μελοδραματικότητά τοῦ προσώπου τῆς ἡρωίδος του, μίαν μελοδραματικότητά ὅμως συγκρατημένην καὶ εὐγενικὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἡ ἡρωὶς τοῦ δράματος (προτιμῶ νὰ μεταφράζω ἔτσι τὸν ἕρον κομηνί, μέχρι νεφετέρας διαταγῆς) εἶναι μία εὐγενής, ἀγνή καὶ ὠραία ψυχὴ μικρᾶς ἀλήτιδος, ἕνα κουρελάκι πράγματι τοῦ δρόμου, ἀηγιδωτὸν ἀπὸ τὴν λάσπην μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ζῆ, ἕνα πλάσμα μὲ τὴν ἔμφυτον ἠθικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, πού ἀπαντῶμεν κάποτε μέσα εἰς τὸν βοῦρνον, ἕνας μικρὸς «ὠμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος», μία ψυχούλα γεμάτη ἀπὸ φῶς ὀρθρινόν, πού ἔρχεται νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ξεπεσμένην ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀξίου τῆς καλῆς αὐτῆς Μοίρας. Τίποτε περισσότερον. Οὔτε ἡ αἰωνία μοιχεία τῶν ἔργων τοῦ εἴδους αὐτοῦ, οὔτε αἱ συμβατικαὶ ψυχολογικαὶ περιπλοκαί, πού κατήντησαν χυδαία καὶ τετριμμένη συνταγή, οὔτε σκηρικὰ πυροτεχνήματα κανενὸς εἴδους. Τὸ ἔργον ἐστηρίχθη ἐπάνω εἰς τὰ στοιχεῖα μιᾶς ἀγνῆς δραματικῆς συγκινήσεως καὶ εἰς τὴν ἀδιάστον χάριν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ὑποδειγματικοῦ διαλόγου του, τοῦ διαλόγου τοῦ ὁποῖου κρατοῦν σήμερον τὰ σκήπτρα οἱ νέοι Ἰταλοὶ δραματογράφοι.

Τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν—καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω πρὸς τιμὴν του—ἐπραγματοποίησε μίαν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν «πρώτην» αὐτὴν. Παρηκολούθησε τὸ ἔργον καὶ τὸ ἐχειροκράτησε μὲ πραγματικὸν ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος ἦτο αἰσθητὸς εἰς τὴν πλατείαν, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ἀκόμη ὅτι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν συνετέλεσε πολὺ ἡ τελεία, θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἶπῃ κανεὶς, ἀπόδοσις τοῦ ἔργου ἐκ μέρους τῶν ἠθοποιῶν. Ἡ κ. Κυβέλη ἐδημιούργησεν ἕνα νέον ρόλον τοῦ εἴδους τῆς, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἄλλο ἔρχεται νὰ ἐπισιμάσῃ πολλὰ ἀπὸ τὰς καλυτέρας τῆς ἐπιτυχίας. Ὁ Ντούριο Νικοντέμι ἔλαβεν ἔτσι εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν φαντάζεται βέβαια

καὶ τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς τοῦ κ. Ξενοπούλου, θὰ ἐξήλεγε κάθε συγγραφεὺς. Καὶ ἂν ἡ ἐπιθεώρησις δὲν ἐπῆρχετο νὰ παραμερίσῃ μοιραίως καὶ τὸ ἔργον αὐτό, θὰ ἐσυμβούλευα ἄλλους τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ χάσουν τὴν ἐξαιρετικὴν ἀπόλαυσιν τῆς Κυβέλης—Κουρελίου.

Διὰ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς δὲν θὰ εἶχα παρὰ καλὰ λόγια εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Μᾶς παρουσίασαν ἕνα ἀξιόλογον σύνολον. Ὁ κ. Παπαγεωργίου ἐπραγματοποίησεν ἕνα ἀπὸ τὰ εὐτυχέστερα παιξίματά του. Ὁ κ. Γαβριηλίδης, ὁ κάλλιστος αὐτὸς ἠθοποιός, ὁ ὁποῖός, ἂν ἦτο ἀφελέστερος θὰ ἦτο . . . ὠραιότερος, εἶχεν ἐπίσης μίαν ἀπὸ τὰς καλυτέρας τοῦ ἐπιτυχίας. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες, μολοντί εἶχαν δευτερεύοντα ρόλους, πολὺ καλαὶ εἰς τὸ σύνολον. Ἡ κ. Κορίννα Ζαφειροπούλου, ἡ ὁποία, ἔπως παρετήρησε κάποιος, παίζει κυρίως μὲ τὰ μάτια τῆς, ἔβαλε τὴν φορὰν αὐτὴν ὅλην τῆς τὴν δύναμιν εἰς τοὺς δύο ἰσχυροὺς προβολαίς τῆς τέχνης τῆς. Ἀλλὰ ἡ κ. Ζηνοβία Παρασκευοπούλου εἶναι ὀρισμένως πολὺ ὀλίγον κοκέττα. Ἐγύρισε παραπολὺ εἰς τὸ παλαιόσκιον ἕνα ρόλον, πού δὲν ἀπαιτοῦσεν, ὑποθέτω, τόσην θυσίαν φιλαρμονίας ἐκ μέρους τῆς. Ἀλλὰ τὸ «Κουρέλι» θὰ ζήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν, καὶ ἡ καλὴ ἠθοποιὸς ἤμπορεῖ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν παρεξήγησιν, μὲ τὸ ἀζημιωτὸν τῆς μάλιστα.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Μετέφρασεν εἰς τὸ πεζὸν ὁ κ. Κ. Καιροφίλας τὴν «Κόλασιν» τοῦ Λάντε. Θὰ ἐκδοθῆ ὑπὸ τῆς «Ἀγκύρας» πολὺ προσεχῶς.

— Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης θὰ παρασταθῆ νέον Ἰταλικὸν ἔργον ἡ «Λουίζα» τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Ζαμπάλδι κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Στεφάνου Λάφην.

— Τὸ «Κράτος τοῦ ζόφου» τοῦ Τολστόϊ θὰ δοθῆ εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Φωφῆς Γεωργιάδου. Ἐπίσης εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον θὰ παρασταθῆ ἡ «Βασιλοπούλα Ἀλεξάνδρα» τοῦ κ. Α. Γαλανοῦ.

— Συγχρόνως ἀναγγέλλεται ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν μελοδράμα, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς τὰς Πάτρας, θὰ παραμείνῃ ἐνταῦθα καὶ θὰ διδῆ δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα παραστάσεις εἰς τὰ «Ὀλύμπια». Ἡ δευτέρα περίοδος τῶν παραστάσεων τοῦ θ' ἀρχίσῃ κατ' Αἰγυπτὸν μὲ νέα ἔργα—διὰ τὴν Ἑλλάδα—«Νόρμα», «Τζοκόντα», «Μινιόν», «Ἑβραία», «Ἀφρικάνα», «Σονάμπουλα» κτλ.

— Ἦλθεν ἀπὸ τὰ Ἑλληνοβουλγαρικὰ σύνορα ἀπολυθεὶς τὸν τάξουν τοῦ στρατοῦ ὁ φίλος γλύπτης κ. Δημ. Κοτσαμάνης.

— Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον εἰς τὴν στήλην τοῦ Λαϊκοῦ Θεάτρον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Διονυσίου Βενιέρη ἐδημοσιεύθη «Βεντούρης».

— Ἡ ὀπερέττα τοῦ κ. Ν. Χατζηλαστούλου «Μοντέρνα Καμαριέρα» παίζεται εἰς τὸ θέατρον Παπαϊωάννου τὴν προσεχῆ Τετάρτην.

— Μετὰ τὰς παραστάσεις τοῦ «Πειραιῶς» ὁ θιάσος τῆς κ. Χριστίνας Καλογερίκου θὰ μεταβῆ εἰς τὰς Πάτρας.

— Ἡ κυρία Μήτσα Κουρτζῆ μεταφράζει ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ἀπ' εὐθείας ἕνα ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Τσέχωφ.

— Εἰς τὸ Φάληρον θὰ δοθῆ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς συναυλία ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην βιολιστὴν κ. Γεώργιον Εὐσταθίου—Λυκούδη.

— Διὰ τὸ προσεχῆ φύλλον γράφει ὁ μαέστρος κ. Λαυράγκας ἐντυπώσεις τοῦ ἀπὸ τὰς φιλαρμονικᾶς τῆς Ἐπαγνήσου.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

(Ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν «Ἐπιθεώρησιν»)

Τὰ μυστικά τῆς Ρωσικῆς σκέψεως, αἱ τάσεις καὶ οἱ πόθοι τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ ἐκδηλοῦνται εἰς τὸ θέατρον. Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τοὺς λαϊκοὺς δραματούργους ἄς ρίψωμεν βλέμμα εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν, εἰς τοὺς συγγραφεῖς τοὺς συνδυάζοντας τὴν τέχνην μετὰ τῆς δημοτικότητος. Μεταξὺ τούτων ὁ τελειότερος τύπος εἶναι ὁ Ἀνδρέεφ. Συγγραφεὺς μὲ τάλαντον, πολυποίκιλος καὶ δυνάμενος νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ λόγου. Τὰ ἔργα του εἶναι πλούσια, καίτοι ἀνείλικρινῆ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἔδωκε τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὴν Ρωσικὴν φιλολογίαν εἶναι ἡ ἀνήσυχη εἰλικρινεία τῆς, ἡ ἐδυναιδισία τῆς καὶ ἡ ἀντίληψις ἐκείνη τῆς δυσαρμονίας τῆς ζωῆς ἣτις ἐνέπνευσε πάντοτε τοὺς Ρώσους συγγραφεῖς. Ἡ ἰδιότης αὕτη ἀνήκει εἰς τοὺς Ρώσους ρεαλιστάς. Ἡ νέα γενεὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ ρεαλισμοῦ. Τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι γνησιώτατον. Εἶναι ἕνα εἶδος ἠθικῆς τραγωδίας, ἀδυσωπήτου πραγματικότητος καὶ ἐνόητος βαρβάρων.

Εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν ἀνήκουν οἱ Ἑβραῖοι συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων ὁ σπουδαιότερος εἶναι ὁ Γιόνσκεβιτς, ὅστις ἔχει ἰσορροπίαν εἰς τὰς σκέψεις του καὶ χιούμορ εἰς τὴν ἔκφρασίν του. Τὸ σπουδαιότερον τῶν ἔργων του, ἡ «Ντίνα Γηλάνκ», εἶναι μία ἀγωνιώδης ἱστορία Ἰσραηλιτικῆς οἰκογενείας. Ἡ Ντίνα εἶναι μία μορφὴ μεγαλειώδης, μία Ἑβραία τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, μία ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς μητέρας τοῦ Γκόρκι, αἰτινες ἐνεφανίσθησαν τελευταίως ἐπὶ τῆς Ρωσικῆς σκηνῆς. Αἱ ἰδέαι ἐκφράζονται μὲ σαφῆναι καὶ σταθερότητα καὶ φθάνουν εἰς φιλοσοφικὸν ὕψος.

Ἐκεῖνο ὅπερ εἶναι περισσότερον Ρωσικὸν εἶναι ὁ ὑποκειμενικὸς καὶ ψυχολογικὸς ρεαλισμὸς τοῦ Δοστογιέσκι καὶ τοῦ Τολστόϊ. Ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς ὁ Τολστόϊ ἀπέτυχε πλήρως. Φαίνεται ὅτι δὲν εὐρίσκειν ἐπὶ τῆς σκηνῆς εὐρὴν χωρὸν ὅπως ἐκφράσῃ τὰς σκέψεις του. Ἡ Ρωσικὴ φιλολογία δὲν περιορίζεται ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ σημειώσῃ τὰ φαινόμενα, ἐμπνέεται δὲ οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς ἀντιλήψεως τῆς δυσαρμονίας τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὴν καταπολεμήσῃ. Ὁ Τολστόϊ εὗρε τὸ πρόβλημα ἀπλοῦν, ἀλλ' ἡ λύσις τὴν ὁποίαν ἐπρότεινεν οὐδένα ἐνθουσιασμὸν ἠδυνήθη νὰ προκαλέσῃ, διότι ἦτο πολὺ χριστιανικὴ. Ὁ κόσμος δὲν πιστεῖται πλέον ὅτι ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι ἡ ταπεινώσις καὶ ἡ ὑπομονή.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ἡ Ρωσία περιεστοιχεῖτο ἀπὸ τὰ ἰδεώδη ταῦτα, ἀνησυχούσα καὶ φοβουμένη διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον, διότι τὸ πᾶν ἦτο χαῶδες. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐνεφανίσθη ὁ Γκόρκι. Ἡ ἐπιτυχία του ὑπῆρξε μεγίστη καὶ ἄμεσος. Τὸ πλῆθος τὸν ἠκολούθησεν. Ἀλλ' ἔφερον ἄραγε ὀρισμένον τι σύστημα διὰ τὴν νέαν κοινωνίαν; Βε-

Ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρον καὶ πλείστον κωμωδιῶν κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

δαίως ὄχι. Οὐδέποτε μεταρρυθμιστῆς ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον σαφῆς ἐπὶ τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν ἠθῶν τῆς νέας ἐποχῆς τὴν ὁποίαν εὐηγγελίσθη. Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Γκόρκι, οἱ «Μικροὶ χωρικοί», ζωγραφίζει τὸν νέον ἄνθρωπον καὶ τὴν νέαν ἐλπίδα. Ὅλα τὰ ἔργα του βρῖθουν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἰσχυρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποβλέπουν πρὸς ἕνα σκόπον, νὰ φροντίσουν διὰ τὸ μέλλον φέροντες εἰς τὸν κόσμον καλὰ παιδιὰ.

Ἀλλὰ πολὺ ταχέως οἱ Ρῶσοι ἐγκαταλείπουν τὸν Γκόρκι, ὅστις οὐδεμίαν πρακτικὴν λύσιν ἐπρότεινε διὰ τὸ κοινωνικὸν ζήτημα. Πολὺ διάφορος εἶναι ἡ σκέψις ἡ εὐρισκομένη εἰς τὸ βῆθος τοῦ ἔργου τοῦ Τσέχωφ, ἡ ἀπογοήτευσις. Διὰ τοῦτο τὰ ἔργα τοῦ Τσέχωφ δὲν γηράσκουν ποτέ. Αἱ ἐλπίδες ἄς ζωγραφίσουν οἱ ἄλλοι εἶναι ἐφήμεροι. Ἡ ἀπογοήτευσις τοῦ Τσέχωφ εἶναι σταθερά, περιβεβλημένη δὲ μὲ χάριν καὶ μελαγχολίαν καθίσταται ὠραιοτέρα καὶ τῆς πραγματικότητος.

Ἐνῶ οἱ δραματοῦργοι τῆς Δύσεως ἐπιτίθενται κατὰ τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ προλήψεων, οἱ Ρῶσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰς βαθυτέρας τάσεις τῆς φύσεως των. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἐρβὲ καὶ ὁ Μπριὲ χαρακτηρίζουν ὡς γελοῖους τοὺς δεσμούς τοῦ γάμου οἱ Ρῶσοι ἐπαναστατοῦν κατὰ τῆς δουλείας αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος.

Ἐν τέλει πρέπει ν' ἀναφέρωμεν μίαν ἄλλην τάξιν, τοὺς ἐκπεσμένους, τῶν ὁποίων ὁ σπουδαιότερος εἶναι ὁ Σολογκούμπ. Τὸ ἔργον του ἔχει χιούμορ, ἀξιοπρέ-

πειαν και πολλά άλλα θέληγτρα. Κατά την αντίληψιν του Σολογκούμπ τίποτε εν τῷ κόσμῳ δὲν εἶναι καλὸν εἰμὴ ὁ ἔρως καὶ ὁ θάνατος. Ὁ ἔρως δὲν εἶναι παρὰ μία σκιά. Τὰ ἔργα τοῦ Σολογκούμπ οὐδεμίαν ἐπιτυχίαν ἔσχον ἐν Ρωσίᾳ. Ἡ σχολή αὐτῆ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν μοναξιάν καὶ ἀπὸ τὴν κλίσιν τῆς πρὸς νοσηρὰ τινὰ φαινόμενα. Ἐδημιουργήθη οὕτω ὁ «κουλιφισμός», τοῦ ὁποίου οἱ ὀπαδοὶ εἶναι ἀσθενεῖς καὶ νευρασθενικοί. Ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆ ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν συνέπειαν τῆς νοσηρᾶς εἰλικρινείας τῆς Ρωσικῆς σκέψεως.

**Ἡ ἱστορία τοῦ περιοδικοῦ
Ἡ ἀποχώρησις τοῦ κ. Μιχαηλίδου**

5 Ἰουλίου 1916.

Φίλτατε κ. Ροδά

Κοίμα ὅτι μερικὲς λεπτομέρειες, πῶς δὲ μπορούσαμε νὰ τὶς φαντασθοῦμε ἀπὸ πρὶν τόσο σοβαρᾶς, φαίνονται τώρα βοντὰ ἀδιάβατα. Σταματῶ σὴν μέση τοῦ δρόμου, νὰ μπορέσετε εἰσεῖς νὰ προχωρήσετε. Μὲ τὴν ἴδια θερμὴ εὐχή, πῶς εὐχρήθηκα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ γὰ τὸς δύο μας, συνοδεύω τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Δικός σας
κ. Μιχαηλίδης

Αὐτὸ τὸ γράμμα μὴδοτελεε τὴν περασμένη Τρίτη ὁ κ. Μιχαηλίδης. Τὴν ἔκδοσιν θεατρικοῦ περιοδικοῦ ἐγὼ εἶχα ἀποφασίσει πρῶτος ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεατρικὸς Κόσμος». Ἐνα ἀπόγευμα ἤρθε ὁ κ. Μιχαηλίδης στὰ γραφεῖα τῆς «Πατρῴδος» καὶ μοῦ εἶπε :

— Ὅσα ἀνεκοίνωσες γὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ θεατρικοῦ περιοδικοῦ τὰ εἶχα σκεφθῆ κ' ἐγὼ κ' ἐσχεδιάζα μὴ τέτοια ἔκδοσι.

Ἀπὸ κουβέντᾶ σὲ κουβέντᾶ μοῦ πρότεινε νὰ τὸ βγάλωμε μαζὶ. Δὲν εἶχα καμμιὰ δυσκολία, γιατί ἤξερα, καὶ ἤξερε, ὅτι γὰ τὴν ἰδέαν τὴν ὥραία θ' ἀγωνίζομαστε. Γὰ κέρδος πολὺ λίγες πιθανότητες ὑπῆρχαν. Τὸ περιοδικὸν βγήκε καὶ καθένας πῶς τὸ διαβάσει ἔξορει τὴν ἀξίαν του. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι γι' αὐτὸ δουλεύω πολὺ, ἀπ' τὸ πρῶτ' ἔως τὸ βράδυ, μὲ ἐκκουράζει ὅμως ἡ ἰδέαν ὅτι κάτι διαλεχτὸ, ἐξαιρετικὸ καὶ χρήσιμον προσφέρω στὸ θέατρο καὶ στὸ κοινόν. Κι αὐτὸς ὁ κ. Μιχαηλίδης μὴ—δύο φορές μὲ θαυμασμὸν μοῦ μίλησε γὰ τὴν οὐγκέντησιν τόσοων διαλεχτῶν συνεργατῶν. Μπορῶ νὰ βεβαιώσω τοὺς συνεργάτας τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοὺς ἀναγνώστες του ὅτι τὰ βοντὰ τ' ἀδιάβατα, πῶς ἀναφέρει ὁ κ. Μιχαηλίδης, ἐγὼ θὰ τὰ διεκπερήσω. Ὁ «κόμος τῆς βίας μου», πῶς τὸν ἐπιβάλλει ὁ σκοπὸς τοῦ ὥραίου ἔργου, θὰ θριαμβέσῃ. Τὸ αἰσθάνομαι ὀλόφυχα αὐτό. Τὸ δελιασμά εἶναι ἀνάξιο τοῦ καιροῦ μας. Μπορῶ ἀκόμα νὰ βεβαιώσω συνεργάτας καὶ ἀναγνώστες ὅτι τὸ πε-

ριοδικὸν εἶχε πάντα καὶ θὰ ἔχη τὴν οικονομικὴ δύναμιν του. Μὲ τὴν ἀκλόνητὴν αὐτὴ πεποιθῆσιν θὰ ἐξακολουθήσω μόνος μου τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ καὶ θερμοπαρκαλῶ ὄλους νὰ μὲ συντρέξουν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν των.

Μ. Α. ΡΟΔΑΣ

Ἐνα ντεμποῦτο.

Στὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθῆ τοῦ συγγραφέως κ. Διον. Κοκκίνου (Μακκαβαίου) τὸ τελευταῖον διήγημά του «Ἐνα ντεμποῦτο» μὲ ὑπόθεσιν καθαρῶς θεατρικὴν. Ἐργάφην ἐπιτηδες διὰ τὸ περιοδικὸν «Τέχνη καὶ Θεάτρον».

Προκηρύξεις διαγωνισμοῦ

ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ μας προκηρύσσεται διαγωνισμὸς συγγραφῆς μονοπράκτου δράματος καὶ κωμῆδίας μὲ ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν. Ἡ προθεσμία τῆς υποβολῆς τῶν ἔργων λίγει τὴν 31 Ἀυγούστου τ. ε. ἔτους. Τὰ βραβευθησόμενα δύο ἔργα θὰ παρασταθοῦν, ἐνεργείᾳ τοῦ περιοδικοῦ, εἰς ἓνα τῶν κεντρικῶν θεάτρων μας, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ περιοδικὸν καὶ κατόπιν θὰ ἐκδοθοῦν μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον.

Οἱ συγγραφεῖς παρακαλοῦνται νὰ στείλουν ἐντὸς κλειστοῦ φακέλου τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχη θετὴ καθαρώτατα ἢ ἰδιόχειρος ὑπογραφή των. Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φακέλου δι' ἐξοδα ὑπηρεσίας καὶ ταχυδρομικὰ πρέπει νὰ τεθοῦν μίᾳς δραχμῆς γραμματόσημα.

Ἡ «Μαρία τῶν Μαγδάλων».

Αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι εἰς τὸ Καζινὸ τῆς Νίτσας παρεστάθη ἡ «Μαρία τῶν Μαγδάλων», βιβλικὸν δράμα τοῦ Αἰμιλίου Σικάρ, τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Ἡλιογαβόλου». Τὸ δράμα διαίρεται εἰς δύο μέρη: Εἰς τὸ πρῶτον μέρος παρουσιάζεται ἡ Μαγδαληνὴ στὸ δωμάτιον τῆς ἀμαρτίας, μέσα σὲ μιὰ μωρομένη ἀτμοσφαῖρα ἀπὸ λουλούδια καὶ ἀρώματα. Ἐκεῖ μέσα δέχεται τὸν Ἰουδα, ἕναν τύπον ἀπαίσιον μὲ διεφθαρμένη ψυχὴ, πῶς τὸ πάθος τὸν παρασύρει σὲ κάθε εἶδος ἀνομίας. Τότε ἀναφαίνεται ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ μεγάλη ἑταίρα «συγκινημένη ἀπὸ τὴν Θεῖαν Χάριν ψιθυρίζει. «Μάθε μὲ νὰ προσεύχωμαι». Εἰς τὸ δεύτερον μέρος φαίνεται ἡ Μαγδαληνὴ ἀπλοντυμένη, χωρὶς στολίδια, ἔχει ἀπαρηθῆ τὴν παλαιὰ τῆς ζωῆ. Μαθαίνει πῶς ὁ Ναζωραῖος συνελήφθη. Αὐτὴ τῆ στιγμῆ εἰσερχεται ὁ Ἰουδας μὲ τὰ χέρια γεμάτα χρυσάφι. Ἐποῦλησε τὸν Θεῖον Λάσκαλό του. Γίνεται μιὰ παθητικὴ σκηνὴ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ τότε ἀναφαίνεται ἡ Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὲ μιὰ στιγμῆ ἐξαιρετικῆ, ὅπου ἡ Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ σέρονται στὰ πόδια τῆς, ἡ Μαρία προσφέρει αὐτὰ τὰ λόγια τῆς συγγνώμης: «Ἐἴμηστε καὶ οἱ δύο ἀπαρηγόρητες κι ὁ πόνος μᾶς ἔχει ἀδελφοποιήσει. Σήκω, Μαρία τῶν Μαγδάλων».

Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς ὑπεδύθη τὸν Ἰησοῦν. Τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπό του, τὸ ἀνεκτίδωτον βλέμμα του, ἡ μουσικὴ τῆς φωνῆς του, ὅλα αὐτὰ συνεκίνησαν τοὺς θεατὰς μέχρι δακρύων. Τὴν Μαγδαληνὴν ὑπεδύθη ἡ Μάγκε Γκωτιέ καὶ ἔπαιξε μετρημένη μὲ ἐκλάμψεις ἐδῶ κ' ἐκεῖ παθητικῆς. Ὁ Ζουμπὲ ἔδωσε ἕναν Ἰουδα ἀρχισοφ. πῶς παραδεργόταν σὰν δαιμονισμένος ἀπὸ τὰ πάθη του.

Τὸ δράμα εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν, αὐτὴ τὴν κρίσιμην στιγμῆ πῶς τόσοί νεοὶ θυσιάζονται γὰ τὴν πατρίδα καὶ τόσες πονημέρες μάννες κλαῖνε ἀπαρηγόρητα.

ΝΤΟΥΡΙΟ ΝΙΚΟΝΤΕΜΙ

Τὸ «Κουρέλι».

(Τὸ Κουρέλι εἶναι ἓνα κομμάτι τοῦ δρόμου μὲ αἰσθημα, πόνον καὶ μοναδικὴν ἐξουσία. Μένει κοντὰ σὲν μηχανικὸν Τίτο γιατί αἰσθάνεται μιὰ ἀόριστον συμπάθειαν ἢ καὶ ἀγάπην ἀκόμα. Τὸν παρακολουθεῖ εἰς τὴν δευτέρα πρᾶξιν εἰς ἓνα φιλικὸν τὸν σάτι, εἰς τὸ ὅποιον ὁ μηχανικὸς αἰσθηματολογεῖ μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνεται πολὺ καλά τὸ Κουρέλι καὶ τὸ φανεροῦναι μὲ λόγια ἔξυπνα, εἰρωνικὰ, πονημέρα. Εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν εἶναι στὸ γραφεῖον τοῦ μηχανικοῦ. Ἐκεῖ ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴν οὐδερδομικῆς γοχημῆς στὴ Λιβύην καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Τὸ Κουρέλι πῆρε δάσκαλον καὶ ἀγωνίζεται νὰ μίση γραμμάτια. Ὑφίσταται ὅλην τὴν βαναυσότητα τῆς Φοδῆρας, μίᾳς γυναίκας μὲ διεφθαρμένη ψυχὴ καὶ στυγματομένο ἠθικόν, μὲ τὴν ὁποίαν συζῆ ὁ μηχανικὸς. Ἡ κατοικίω σκηνὴ εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν οὐκέρων τῶν δύο γυναικῶν πῶς ἀποβλέπουν καὶ τὸν γύρω σὲν αὐτὸν ἄνδρα).

ΠΡΑΞΙΣ Γ.
ΣΚΗΝΗ Β΄.

«ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ—ΦΡΑΓΚΑ»

ΦΡΑΓΚΑ (τραχεῖα). Ἐδῶ εἶσαι σύ;
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Ἔτσι φαίνεται!
ΦΡΑΓΚΑ Μπαίνεις πάντα σὰν τὴ γάττα!. δὲν ἀκούγεται ποτέ!. ἀπὸ πῶς πέρασες;
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ (δείχνουσα τὴν μικρὴν πόρταν) Ἀπὸ κεῖ!..
ΦΡΑΓΚΑ Μὰ καλὰ, ἀφοῦ ὁ κύριος σοῦ ἐπέτρεψε νὰ περνᾶς ἀπ' τὴ μεγάλην πόρταν..
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Καὶ πάντα ἀπ' τὴ μεγάλην πόρταν περνῶ, ὅταν μπαίνω στὸ σπίτι τοῦ κυρίου!. μὰ ὅταν ἔρχωμ' ἐδῶ προτιμῶ νὰ περνῶ ἀπὸ κελίην τὴν πορτοῦλα!..
ΦΡΑΓΚΑ Μποροῦμε νὰ μάθωμε τὸ γιατί;
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Γιατί δὲν ἔχει πορτιέρισα!
ΦΡΑΓΚΑ Μπᾶ; Σὲ στενοχωρεῖ κ' ἡ πορτιέρισα ἀκόμη;
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Ναι!.. Κάθε φορὰ πῶς μὲ βλέπει νὰ μπαίνω γουρλώνει τὰ μάτια τῆς καὶ τὰ καρφῶνει πᾶνω στὰ παπούτσιά μου γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν εἶναι καθαρά!. Ὅθ᾽ αὐτοῦ ὁ διάολος καμμιὰ ὥρα καὶ θὰ βγάλω κανένα παπούτσι νὰ τῆς τὸ τινάξω στὰ μούτρα, γιὰ νὰ ἰδῆ ὅτι εἶναι περὶ καθαρά κι αὐτὰ χέρια τῆς!
ΦΡΑΓΚΑ Κουρελάκι!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τὴν παληγόρηκα!... τὴ γλωσσού!
ΦΡΑΓΚΑ Σὲ παρακαλῶ νὰ μετῶς τὰ λόγια σου!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Δὲν ἔχω μέτρο μαζὶ μου!
ΦΡΑΓΚΑ Καὶ νὰ μοῦ μιλάς μὲ κάποιον σεβασμὸν, ἂν τὰ κατάφέρνῃς!..
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Δὲν τὰ καταφέρνω!
ΦΡΑΓΚΑ Τὸ καταλαβαίνω!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Δόξα σοι ὁ Θεός!
ΦΡΑΓΚΑ Ὅθ᾽ αὐτοῦ πάντα ἓνα ἀγριοκάτσικο τοῦ δρόμου! Δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ νὰ συνεννοηθῆ κανεὶς μαζὶ σου!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Οὔτε μ' ἐσένα!..
ΦΡΑΓΚΑ Πῶς; Τολμάς;..
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Καὶ σὺ πῶς τολμάς;

Ὁ ἀριστοτέλης ἠθοποιὸς τῶν ἱμενικῶν δραμάτων κ. ΘΩΜΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΦΡΑΓΚΑ Ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα!..
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Κ' ἐγὼ!
ΦΡΑΓΚΑ Ὅχι! δὰ! καλέ, μπᾶ! μπᾶ!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Καλέ ναί!
ΦΡΑΓΚΑ Κουρελοῦ!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Πριγκιπέσσα!..
ΦΡΑΓΚΑ Ἐγὼ εἶμαι!..
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τι;
ΦΡΑΓΚΑ Ἐσχῶς ἀμέσως, βλέπω, τίς εὐεργεσίες ἐσοῦ!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Ἐκεῖνες πῶς κάνω ἐγὼ τίς ξεχνᾶω ἀμέσως! Ἀπεναντίας ἐσοῦ..
ΦΡΑΓΚΑ Μὴ μοῦ μιλάς μὲ τὸ «σύ»!..
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τότε μίλα μου καὶ σὺ μὲ τὸ «σεῖς»!
ΦΡΑΓΚΑ Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλάς μὲ τὸ «σύ»!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Δὲν εἶσαι δὰ ἀκόμη τόσο πολὺ γρη῏!
ΦΡΑΓΚΑ Ἀναιδεστάτη!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Σῶπα, γιατί ξέρω κ' ἐγὼ παληόλογα!
ΦΡΑΓΚΑ Δὲν ἀμφισβᾶλλω!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Σῶπα, γιατί ξέρω ἓνα τρομερὸ καὶ θὰ στὸ πῶ!
ΦΡΑΓΚΑ Τόλμησε!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Μαντενοῦτα!
ΦΡΑΓΚΑ Ἄ! μὰ δὲν μπορῶ νὰ σ' ὑποφέρω πετᾶ!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τότε φύγε ἀπὸ δω!
ΦΡΑΓΚΑ Ἐγὼ;... Ἐγὼ; Κῦτταξε καλὰ τὸ πρόσωπό μου!..

ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τὸ βλέπω!... εἶναι φτιασιδωμένο!...
Εἶναι χαλκομανία!...
ΦΡΑΓΚΑ Σὲ διώχνω! Κατάλαδες;
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Κατάλαδα... ἀλλὰ δὲν φεύγω!
ΦΡΑΓΚΑ Πρέπει νὰ φύγῃς κι ἀμέσως μάλιστα!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Δὲν τὸ κουνάω!
ΦΡΑΓΚΑ Ἄ! ὦραία ἰδέα, μὰ τὴν ἀλήθεια, μούρθε
δταν σὲ συμάζωξα ἀπ' τοὺς δρόμους!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Ἔσθ;
ΦΡΑΓΚΑ Ναι... ἐγὼ!... ἐγὼ!... σ' ἐμάζωξα καὶ σ'
ἐντυσα!...
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Μὰ ἤμουν ντυμένη!
ΦΡΑΓΚΑ Μὲ κορέλια!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Γιὰ νάχῃ κανεὶς μεταξωτὰ ρούχα,
πρέπει νάσαι ὅ,τι εἶσαι σὺ!...
ΦΡΑΓΚΑ Τί εἶπες;... Πρόσεχε!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Κανεὶς δὲν μὲ μάζεψε ἀπ' τοὺς δρό-
μους! Καταλαβαίνεις; Κανεὶς! Δὲν εἶμαι κανένα πα-
κέττο ἐγὼ!... Εἶμαι ἀπὸ κρέας καὶ κόκκαλα σὰν κ'
ἐσένα!... Ὁ μηχανικός θέλησε νάρθω νὰ κοιμηθῶ
ἐδῶ γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸ κρῶσ!... Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος
μόνο, γιὰτὶ εἶναι καλός, κατώρθωσε νὰ μὲ βάλῃ στὸ
κλουβί!... Μὰ ὅταν εἶναι ἤλιος, φεύγω!... γιὰτὶ εἶναι
κανεὶς καλύτερα ἔξω!... ἀναπνέω καλύτερα καὶ...
δὲν σὲ βλέπω!... Καὶ τὴ φυλακὴ μου αὐτὴ τὴν κερ-
δίξω, γιὰτὶ τρέχω ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ νὰ πάω
γράμματα, νὰ κάνω θελήματα κι ὅ,τι μοῦ λέει ὁ μη-
χανικός!... Ἐγὼ κάνω ἐκεῖνο πού μπορῶ γιὰ νὰ τὸν
εὐχαριστήσω, ἀλλὰ σὺ δὲν κάνεις τίποτ' ἄλλο παρὰ
νὰ μαλώνῃς!... Ἐπειδὴ νομίζεις ὅτι εἶσαι γυναίκα
του, τὸν κακομεταχειρίζεσαι!... Κ' ἐμένα ἀκόμη μὲ
κακομεταχειρίζεσαι πάντα! Μιὰ μέρα μάλιστα ἔφτα-
σες νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα μπάτσο, ἔτσι, χωρὶς αἰτία,
ὅπως οἱ ἄλλοι κάνουν ἕνα χᾶδι!... Δὲν τῶπα στὸ μη-
χανικό γιὰτὶ θὰ θύμωνε, κι ὅταν θυμῶνῃ δὲν μπορεῖ
νὰ ἐργαστῇ!... Σὲ σένα δὲν χρωστῶ τίποτα, κατάλαδες;
Τίποτ' ἄλλο παρὰ στενοχώριες!... Ἔσθ μ' ἔμαθες νὰ
κλαίω! Μὰ δὲν θὰ μὲ κάνῃς νὰ κλάψω πειά, γιὰτὶ
θέλω νὰ φύγω, θέλω νὰ ξαναγυρίσω στοὺς δρόμους,
ἀπὸ 'κεῖ πούρθε!... Ἐδῶ μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι στὴ
φυλακὴ!... Στὸ δρόμο οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι κακοί
γιὰτὶ θὰ τοὺς ἐδλεπαν ὅλοι!... Ἀλλὰ ὅταν κλεινῶνται
στὸ σπίτι τους καὶ μποροῦν νὰ κάνουν ἐκεῖνο πού
θέλουν, ἐπειδὴ δὲν τοὺς βλέπει κανεὶς, γίνονται κα-
κοί!... Ὅλα τὰ κακά, ὅλα τ' ἀσχημά, ὅλα τὰ βρω-
μερὰ γίνονται στὰ σπίτια!... Τώρα τὸ ξέρω!... Τώρα κα-
ταλαβαίνω τί εἶναι σπίτι!... Εἶν' ἕνα μέρος στὸ ὅποιο
δὲν πρόσωπα πού δὲν χωνεύει τὸ ἕνα τ' ἄλλο μένον
μαζί!... ὅπως ἐσὺ κι ὁ μηχανικός!... Εἶναι ἕνα μέρος
πού δὲν ἄνθρωποι χαμογελοῦν μεταξὺ τους κι ὅμως
ἀπατάει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὅπως ὁ κύριος Ἰούλιος
κ' ἡ ἀνατολίτισσα ἢ ἡ γυναίκα του!... Ἐνα μέρος στὸ
ὅποιο ἡ θεὰ μου μεθοῦσε καὶ μ' ἐτσάκιζε στὸ ξύλο,
ἀφοῦ μ' εἶχε κάνει τόσα χᾶδια στὸ δρόμο γιὰ νὰ μὲ
κάνῃ νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνη γιὰ ν' ἀγοράσῃ ρακί!...

Καὶ ποῖος ξέρει πόσα ἀκόμα πράγματα εἶναι σὰν
ἐκεῖνα πού εἶδα! Καὶ δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω πειά!...
Στὸ δρόμο τοὺς ἀγαπῶ ὅλους, γιὰτὶ δὲν γνωρίζω κα-
νένα!... κι ὅταν γυρεύω ἕνα κομματάκι ψωμί ἀπὸ κα-
νένα φούρναρη ἢ λίγο νερὸ ἀπὸ μιὰ θρύσι, τὸ δίνουν
χωρὶς μαλώματα!... Μὰ ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ δώσῃς!... Ἔσθ
δὲν ξέρεις παρὰ νὰ μαλώνῃς!... Ὅταν μιλάς, φαρμακώ-
νεις!... Ὅταν κυτᾶς, φαρμακῶνεις!... Ὅταν σκέπτεσαι,
φαρμακῶνεις!... Πάντα! παντοινά!... Δὲν μπορῶ νὰ σ'
ὑποφέρω κι ἂν μποροῦσα θὰ σοῦδινα μιὰ στὰ μούτρα
γιὰ νὰ σὲ κάνω ἀσχημῆ!
ΦΡΑΓΚΑ Μὰ δὲν ξέρεις γιὰτὶ μὲ μισεῖς ἔτσι!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Γιὰτὶ εἶσαι κακὴ!
ΦΡΑΓΚΑ Ὅχι! Μὲ μισεῖς τόσο, γιὰτὶ ἀγαπᾶς ἐκει-
νον!...
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τί θὲς νὰ πῆς;
ΦΡΑΓΚΑ Ἔλα δά! Μὲ καταλαβαίνεις!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τὸν κύριο Τίτο; Ναι! ἀλήθεια! τὸν
ἀγαπῶ!
ΦΡΑΓΚΑ Ἴσως... πολὺ, ἔ...
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Ὅχι ἀρκετὰ ἀπεναντίας!... γιὰτὶ πάντα
στάθηκε καλός, ἀπ' τὴν πρώτη μέρα!... Ὅταν σὺ μ'
ἔλεγες κλέφτρα, ἐκεῖνος μούγε ἀπόλυτη ἐμπιστο-
σύνη!... Εἶναι πράγματα πού δὲν ξεχνιοῦνται!... Καὶ
γιὰ μένα εἶναι ὁ Θεὸς στὸν οὐρανὸ κι αὐτὸς στὴ
γῆ!... Εἶναι ὁ φίλος μου.
ΦΡΑΓΚΑ Σώπα! Ὁ φίλος σου! Ἀνοίγεις τὸ στόμα
σου καὶ λὲς ὅτι σοῦ κατέβῃ!... Ὁ φίλος σου! Μὲ κά-
νεις νὰ γελῶ μὰ τὴν ἀλήθεια!... Φίλος μὲ τὸ Κουρε-
λάκι! Μὰ μάθε πρῶτα τί πράγμα εἶναι ὁ «φίλος»...
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Τὸ ξέρω!... Ἐνας φίλος εἶναι πρόσωπο
πού γνωρίζεις πολὺ καιρὸ καὶ πού ἀγαπᾶει κανεὶς
πολύ!... Κ' ἐγὼ τὸν γνωρίζω καὶ τὸν ἀγαπῶ, καὶ θὰ
γινόμενα κομματάκια, ἔτσι, τόσα δά, μονάχα γιὰ
νὰ τὸν εὐχαριστήσω!... Κι ἂν φύγω ἀπὸ 'δῶ, θάρχω-
μαι συχνὰ νὰ τὸν βλέπω, γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ κρεπά-
ρῃς ἀπ' τὴ φούρκα σου, παληογύφτισσα!
ΦΡΑΓΚΑ Κάνε μου τώρα τὴ χάρι νὰ φύγῃς!... Ὁ-
ναὶ καλύτερα!... Ἀρχίζουν νὰ μὲ τρώνε τὰ χέρια μου,
ξέρεις!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Θᾶναι ἀπὸ κάποια παληοαρρώστια...
ΦΡΑΓΚΑ Τελείωνε λοιπόν... γιὰτὶ...
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Ἐτελείωσα! Φεύγω!
ΦΡΑΓΚΑ Βλέπουμε τὸ ταλέτο ἀσπριωμένο) Ἔ; τί
εἶν' αὐτὰ ἐκεῖ;
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Πούδρα!
ΦΡΑΓΚΑ Ἔ! νάτα! ἀκοῦτ' ἐκεῖ! Πουδραρίζεται
ἢ... δεσποινίς!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Κ' ἐσὺ δὲν πουδραρίζεσαι;
ΦΡΑΓΚΑ Μποροῦσες νὰ καθάρῃςς τοῦλάχιστο αὐτὴ
τὴ βρώμα!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Ἄφου, εἶναι βρώμα, γιὰτὶ βάζεις τόση
στὰ μούτρα σου;
ΦΡΑΓΚΑ Καθάρισέ τη!

Η ΕΠΙΦΩΡΗΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΟΠΕΡΕΤΤΑ :

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἰδιοκτητῆρα τοῦ Θεάτρου τῆς κ. Κυβέλης κ. Λῶ, διὰ τοῦ δικηγόρου τῆς κ. Ἀραβαντινοῦ, ἤγει-
ρεν ἀγωγὴν κατὰ τῆς κ. Κυβέλης, διότι παρὰ τὴν
ρητὴν συμφωνίαν των, ὅτι δὲν θὰ παίξῃ εἰς τὸ θέα-
τρον τῆς ὀπερέτταν, πράγμα τὸ ὁποῖον τὴν ἀνησυχεῖ
πολύ, ἐν τούτοις ἐπαίξεν ἐπιθεώρησιν, εἶδος θεατρι-
κὸν τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, πρέπει νὰ χα-
ρακτηρισθῇ ὡς ὀπερέττα. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη συνεζη-
τήθη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν. Καὶ
ἐτέθη τὸ ἐρώτημα εἰς τοὺς κληθέντας εἰδικούς: Εἶναι
ἢ ἐπιθεώρησις ὀπερέττα;

Ὁ μουσουργὸς κ. Σπύρος Σαμάρας εἶπεν ὅτι κάθε
ἄλλο εἶναι ἢ ἐπιθεώρησις παρὰ ὀπερέττα. Εἶναι ἄπλως
σάτυρα ἢ ὁποῖα ποικίλλεται μὲ διάφορα τραγουδάκια.
Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης ὑπεστήριξε ὅτι ἢ ὀπερέττα εἶναι
ἐξυπνὸν θεατρικὸν εἶδος, ἐνῶ ἢ ἐπιθεώρησις εἶναι κου-
τότατον. Συνεπῶς δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ὀπε-
ρέτταν. Τὰ αὐτὰ ὑπεστήριξε καὶ ὁ μείστρος κ. Δ.
Λαυράγας. Ὁ δικηγόρος τῆς κ. Λῶ, κ. Ἀραβαντινός,
ἀνέφερεν ὅτι ὁ Γερμανὸς μουσικός Χόλντερ ἔδωκεν
εἰς τὸ «Τεᾶτρο Μετροπόλ» τοῦ Βερολίνου ἐπιθεωρήσεις
εἰς ὁποῖα θεωροῦνται ὡς ὀπερέττες. Ὁ κ. Θωμᾶς Οἰ-
κονόμου ἀπέδειξε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον διὰ τὰ ἔργα
τοῦ Χόλντερ, τὰ ὁποῖα διαίρωνται εἰς ἐπιθεωρήσεις
καὶ εἰς ὀπερέττες. Τὴν γνώμην τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ
ὑπεστήριξαν καὶ οἱ κ. κ. Φώτος Πολίτης, Στέφανος
Βαλτετσιώτης καὶ Ν. Ἀντωνόπουλος. Ὁ κ. Κ. Χα-
τζόπουλος εἶπεν ὅτι ἢ ἐπιθεώρησις ἔμπορεῖ νὰ θεω-
ρηθῇ καὶ ὡς ὀπερέττα. Τότε ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτο-
δικῶν κ. Α. Δαμιανὸς τὸν ἠρώτησεν:

— Εἶναι λοιπὸν τὸ αὐτὸ πράγμα ἐπιθεώρησις καὶ
ὀπερέττα;

Ὁ κ. Κ. Χατζόπουλος ἀπέφυγε νὰ δηλώσῃ τοῦτο κα-
τηγορηματικῶς.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς διαδικασίας εἶναι
ὑπὲρ τῆς ὀπερέττας, ἢ ὁποῖα ἐβεβαιώθη καὶ ἀπὸ τοῦ
δικαστηρίου ὅτι δὲν ἔχει πλέον καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν
ἐπιθεώρησιν.

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

Μεταφράζεται ὑπὸ γνωστοῦ λογιῶν τὸ φουτουριστι-
κὸν ἔργον «Ρε-Μπαλυτόρια» τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν φου-
τουριστῶν Μαρινέττη. Ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου
τούτου σημειοῦμεν τὴν «σαρδέλλα», τὸ «σκουλήκι»,
τὴν «πέινα», τὸ «κουνοῦπι» — πολλὰ ἐπίκαιρα — τὴν
«μύγα», τὸ «ἀηδόνι». Ἐάν οἱ Ἀθηναῖοι κριτικοὶ
ἀντιφουτουρισταὶ κηρύξουν πόλεμον κατὰ τοῦ ἀνωτέρου
ἔργου, ὡς ὅπλα θὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἐντομοκτό-
νον σκόνην.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ λειτουργεῖ τμήμα
πληροφοριῶν διὰ πάσαν θεατρικὴν καὶ ἐν γένει καλλι-
τεχνικὴν ὑπόθεσιν. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχουν ταχέως
ἀπάντησιν πρέπει νὰ ἐσωκλείουν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς
των καὶ ἐν δεκάλεπτον γραμματόσημον.

ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ Δὲν εἶμαι δούλα!
ΦΡΑΓΚΑ Ἐγὼ ὅμως εἶμαι κυρία!
ΚΟΥΡΕΛΑΚΙ (φεύγει τραγουδοῦσα)
Εἶμαι ἕνα Κουρελάκι,
καὶ τὸ καυχίεμαι...

(τὴν σταματᾷ εἰσερχόμενος ὁ Τίτος).

Μετὰφρασις Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΙΑ

Ο κ. Μ. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ ΕΙΣ ΜΑΛΤΑΝ

Μᾶς ἀνακοινοῦται ἀπὸ πηγῆς ἐντελῶς ἐπισήμου
Ἀνταντικῆς ὅτι ὁ ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου Κυβέλης κ.
Μιχ. Ἰακωβίδης, ὅστις συνελήφθη εἰς τὸ Ἴόνιον πέ-
λαγος ἀπὸ συμμαχικοῦ ἀντιτορπιλικοῦ, μετεφέρθη
ἤδη εἰς Μάλταν.

Ἐκ τῶν γενομένων ἀνακρίσεων δὲν ἐγνωσθῆ
ἀκόμη ἂν προέκυψαν στοιχεῖα ἐνοχῆς ἐναντίον του.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης ἐξακολουθεῖ νὰ παίξεται τὸ
«Κουρέλι» μὲ συζέντρῳσιν πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου.

— Τὰ «Παναθήναια» συγκεντρῶνουν κάθε βράδυ πολὺν
κόσμον εἰς τὸ θέατρον τῆς Κοτοπούλης. Οἱ τζαμπατζήδες
τῶν «σημειώσεων» δὲν τολμοῦν ἀκόμη γὰ ἐπιπέσουν κατὰ
τοῦ κ. Μυράτ.

— Εἰς τὸ «Σεφίρ—Φαλέρ» προστίθενται διαρκῶς νέες σκη-
νῆς καὶ τραγουδάκια.

Πολὺ ἀρέσει ἢ βαρκαρόλα τοῦ κ. Σαγθοπούλου.

— Τὸ θέατρον Ἀγγῆς Ρεζᾶν παρεστάθη τοῦ κ. Α. Κυρια-
κοῦ τὸ κομειδῶλλον «Ἄλλου τ' ὄνειρο κι ἄλλου τὸ θαῦμα»
Ἐδόθη καὶ πρὸ ἐτῶν πολλῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ συνοικ-
κῆσιον» τῆς Ἀγλαίας. Ἦρσεν εἰς τὸν ρόλον τῆς Μαίρης
ἢ κυρία Εἰρήνη Βασιλάκη. Εἰς τὸ τραγῶδι τῆς ἐχειροκρο-
τήθῃ

— Εἰς τὸ «Κεντρικόν» προβάεται πρῶτ' ἀπόγευμα,
ὅταν πηγαίῃ ὁ μείστρος τοῦ κ. Μαρτίνο, ὁ «Παπαγάλος
τοῦ 1916».

— Τὸ μελόδραμα συνεχίζει τὰς παραστάσεις του εἰς τὰ
«Ὀλύμπια» μὲ τὴν «Μποέμ».

— Εἰς τὰ ἄλλα θεάτρα ἐπιθεωρήσεις, τραγωδία, χοροὶ
καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ὁ μέγας Παρισινὸς Κινηματογραφικὸς Οἶκος Καρρέ
καὶ Σια ἠγόρασε μὲ ἀποκλειστικότητα ἐκδόσεις ὅλα τὰ μέ-
χρι τοῦδε δημοσιευθέντα μυθιστορήματα τοῦ διασημοῦ Γάλ-
λου συγγραφέως Μισέλ Ζεβακό.

— Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐτοιμάζουν τώρα σειράν ταινιῶν
τῶν ὁποίων σκοπὸς εἶναι ὅπως παρουσιάσῃ τὰς ἀρχιτεκτο-
νικάς καλλονὰς τῆς Γκορντοῦ, Γρενάδας καὶ Σεβίλλης.

— Μεγάλην ἐπιτυχίαν σημειῶναι εἰς τὸ Παρίσι ἢ τελευ-
ταίως ἐκδοθεῖσα ταινία «Τὸ δικαίωμα τοῦ παιδιοῦ», ἐκ τοῦ
ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Ζωρῆ Ὀνέ, καὶ ἢ «Υπόθε-
σις τοῦ μεγάλου Θεάτρου» ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήμα-
τος τοῦ Βαλεντίνου Μάντελσταμ.

— Νέος κινηματογραφικὸς ἀστὴρ θὰ μᾶς παρουσιασθῇ
κατὰ τὴν ἐφετεινὴν χειμερινὴν περίοδον, ἢ διάσημος Ἰτα-
λὶς «Σουάβα Γκαλλόνε», ἢ ὁποῖα θ' ἀρέσῃ περισσότερο
ἀπὸ τὰς γνωστάς ἤδη Μπερτίνη καὶ Μπορέλλι.

— Εἰς τὴν Ἰσπανίαν πρόκειται νὰ κινηματογραφηθῇ καὶ
αὐτὸς ὁ «Δὸν Κιχῶτος».

C. C. ANDRÉWS

Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ ΤΟΥ ΡΟΛΟΥ

Ὁ χρότος τῶν χειροκροτημάτων, πού εἶχε γεμίσει τὸ θέατρο, ὅταν ἡ ἀδελφαία ἔπεσε, γιὰ τελευταία φορά, τὰ ἐπιμόνα εἶνε καὶ τὰ μιλίς καὶ τὰ θορυβώδη φόρα,.... Ἐλ' αὐτὰ ἐδομῶσαν ἀκόμη στ' αὐτὰ τοῦ Βετερμπύρν, ἐνῶ ἐτρύπωνε νωθρὰ μέσ' στ' ἀμαξάκι. Ἐχαιρέτησε, ἐχαμογέλασε, ἐστριφογύρισε τὰ ματογυάλια του, ἀνεσήκωσε τοὺς ὦμους μὲ νωχέλεια, σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσε παίζοντας τὸ ρόλο του, ἀλλὰ μέσα του τὸν τάραττε ἕνας θαυμασμός ἀνακατωμένος μὲ ἀδελφαιότητα, παραφορὰν καὶ γοητεία. Μπροστὰ στὰ μάτια του ἔβλεπε σὰν μέσα σὲ ὀμίχλη, σὰν σ' ἕνα ὄραμα, πρόσωπα πολλὰ πού ἐστριμώνονταν καὶ πού χειροκροτοῦσαν καὶ κουνούσαν τὰ μαντήλια των.

Τὴν ἐπιτυχίαν τὴν εἶχε προαισθανθῆ ἀπὸ τὸ μέσον τῆς πρώτης πράξεως. Ἄλλὰ τὸν θρίαμβον ἐκείνον πῶς νὰ τὸν προβλέψῃ; Γι' αὐτὸν τὰ συγχαρητήρια τῶν συναδελφῶν, οἱ εὐχαριστίες τοῦ συγγραφέως καὶ τὰ ἀγκαλιόματα τοῦ διευθυντή του ἦσαν μιὰ ἀπλουσιάνη ἐπικύρωσις τῆς πεποιθήσεώς του. Αὐριο ὁ κόσμος τῶν θεάτρων σ' ἔλο τὸ Λονδίνο δὲν θὰ εἶχε ἄλλη ὀμιλία ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαίξε τὸν νέον καὶ εὐκίνητον «Ὁραῖον» τῆς ἀντιβασιλείας, τὸν σχετικὸν τοῦ πρίγκιπος, τὸν σύντροφον τοῦ Φόξ καὶ Σεριντάν, τὸν ἀντίζηλον τοῦ Μπρυμέλ, τὸν προστάτην τοῦ «Ρίγκ», τὸν μονομάχον, τὸν παίκτην, τὸν πνευματώδη, τὸν ἐκκεντρικόν,.... τὸν κομψόν καὶ ἄσωτον, τὸν διάσημον Γεώργιον Τρεσσιντέ, τὸν ἥρωα τῶσων ἐρωτικῶν περιπετειῶν, μηχανοραφικῶν καὶ ἵπποτικῶν ἀνδραγαθημάτων, πού ἐληγμονήθησαν σχεδόν, ἀφοῦ συνέβησαν πρὸ πενήντα σχεδὸν χρόνων, τὸν ἥρωα τέλος ἐνὸς συγχρόνου ρομαντικοῦ ἔργου!.. Ἄν' ἦτο ἀληθές, ὅπως τὸν ἐβεβαίωσαν μὲ τὴν ἰδίαν εἰλικρίνειαν διευθυντῆς καὶ συγγραφέως ὅτι ὁ Βετερμπύρν μὲ τὴν ὑπόκρισιν του καὶ ἐδημιούργησε τὸ ἔργον, εἶναι ὁμοίως ἀληθές ὅτι καὶ τὸ ἔργον τὸν ἐδημιούργησε ὡς καλλιτέχνην. Γιὰ τὴν αὐτὴν τὸ ἔργο ἐκέρδιζε σὲ μιὰ βραδυὰ ὅ,τι τοῦ εἶχε στοιχίσει τῶσων ἐτῶν κόπους. Καὶ ὅταν τ' ἄκουε ἡ Κάτη, τί γοητεία, τί ὑπερηφάνεια καὶ τί χαρὰ πού θὰ παίρνε!

Ἡ νέα ἔπρεπε βεβαίως νάχη πολὺ θάρρος γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὸν παντρευτῆ! Καὶ σταθερότητα γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της. Στὰ 1860 κανεὶς δὲν ἐφαντάζετο ἀκόμη ὅτι μιὰ μέρα οἱ ἠθοποιοὶ θὰ ἐπαίρναν θέσι μέσ' στὴν κοινωνίαν καὶ πῶς οἱ καλλιτέχνιδες θὰ ἀνακατεύονταν μὲ τὶς μαρκησίες καὶ τὶς δούκισσες στὶς διάφορες φιλανθρωπικὰς ἐορτὰς. Σὲ μερικὰ μέρη, καὶ γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, τὸ θέατρο, ὅπως καὶ κάθε τι πού ἀνήκε εἰς τὸ θέατρο, ἦταν πρᾶγμα καταδικασμένο κοινωνικῶς, ἀπηγορευμένο. Καὶ ὁ πατέρας τῆς Κάτης, ὁ ταγματάρχης Φλέμινγκ, ἦτο δυστυχῶς τῆς παλαιᾶς σχολῆς. Ἡ κομψότης, ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀκεραιότης τοῦ Βετερμπύρν δὲν μπορούσαν νὰ ἰσοβαρῶσαν, στὸ μυαλὸ τοῦ ταγματάρχου, τὸ ἀσήμαντον τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἠθοποιοῦ.

Κι' ἔλ' αὐτὰ, ἐπειδὴ δὲν ἦτο τυραννικὸς πατέρας, ἄφησε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἔτος ἐλεύθερην τὴν κόρη του στὴν ἐκλογὴν της... καὶ ἐπὶ πλέον ὑπεσχέθη ὅτι θὰ παύσῃ νὰ ἐναντιώνεται τὴν ἡμέραν πού ὁ ἐκλεκτός της θὰ ἐκέρδιζε ἕνα θρίαμβον, ὥστε, ἂν ὁ Βετερμπύρν ταξίδευε γιὰ τὸ σπῆτι, πού ὡς τώρα μόλις καὶ μετὰ βίας ὑπέφεραν τὴν παρουσίαν του, σημαίνει ὅτι εἶχε προσκληθῆ ἀπὸ τὸν ταγματάρχην.

Ἡ μικρὴ εἶναι πολὺ νευρική καὶ δὲν πρέπει νὰ παρακολουθῆσθαι τὴν παράστασιν. Ἐὰν ὅμως δὲν μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα, δὲν θὰ κλείσῃ μᾶτι ὀληνύκτα καὶ τὸ πρῶτ' αὐτῆς μάτια θὰ εἶναι κατακόκκινα. Ἄν δὲν φοβᾶστε τὴν ἀπόστασιν, ἔλατε μετὰ τὴν παράστασιν νὰ τῆς τὰ πῆτε. Κοιμᾶστε σπῆτι μας.

Μὲ τέτοια κλοκαγαθία τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ γέρο στρατιωτικὸς! Καὶ φαίνεται πῶς συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ζωηρότητα πού τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος! Καλὲς ἢ κακὲς οἱ εἰδήσεις ὁ Βετερμπύρν θὰ πῆγαινε, ἀλλὰ θὰ ἦσαν καλὲς! Ἦξευρε ὅτι θάσαν καλὲς. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπόστασιν οὔτε τὴν ἐλογάζετο. Θὰ πῆγαινε πεζὸς ἕως τὸ Φίνσελν! Τί ἦταν ἡ ἀπόστασις αὐτῆς μισθῶν στὸ αἰσθητόν του; Ἄλλὰ πηγαίνοντας ἐτυραννιῶταν μὲ τὸ στοχασμὸν ἂν ἦταν σωστὸ νὰ παρουσιασθῆ στὴν Κάτη μὲ τὸ κοστοῦμι τοῦ θεάτρου. Ἐκείνη φυσικὰ θὰ εὐχαριστιῶταν νὰ τὸν δῆ μὲ τὸ φόρεμα ἐκεῖνο, πού εἶχε τὸν ὀρθὸν γιακά, τὸ ἀτλαζένιο γελέκο, τὸ δερματένιον πανταλόνι, τὶς λουστρινένιες μπότες, τὸ φαρδὺν λαιμοδέτη, τὶς ριχτὲς μανσέτες, τὸ μακρὺν στακτὶ μανδύα καὶ τὸ πλατύγυρον καπέλο μὲ τὰ μεγάλα στίγματα..., ὅπως δηλαδὴ εἶχε παρουσιασθῆ στὴν τελευταία πρᾶξιν τοῦ ὀραίου Τρεσσιντέ. Ἄλλὰ ὁ ταγματάρχης ἴσως νὰ τὸν ἔβλεπε μὲ ἄλλο μᾶτι. Δὲν ἀνησύχησε ὅμως καὶ πολὺ, γιὰ τὴν ἀπόψιν δὲν μπορούσε τίποτε ν' ἀπασχολῆσθαι τὸ μυαλὸν τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν Κάτη καὶ τὸν θρίαμβόν του.

Ἡ τύχη τὸν εἶχε συνδράμει θαυμάσια. Ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ τί μπορεί νὰ βγῆ ἀπὸ μιὰ σύμπτωσι! Ὅχι ὅτι δὲν μπῆκε μέσ' στὸ ρόλο του—ὅπως συνηθίζουσι νὰ λέν οἱ ἠθοποιοί!—ἀλλὰ πού δὲν θὰ τοῦ ἔδιδαν αὐτὸ τὸ ρόλο, ἂν δὲν εἶχε μιὰ ἔκτακτὴ ὁμοιότητα μὲ τὴν εἰκόνα πού εἶχε κάμει ἄλλοτε τοῦ Τρεσσιντέ ἕνας διάσημος ζωγράφος, καὶ ἡ ὁποία σήμερον ἦτο κτήμα τοῦ συγγραφέως.

Μπορεῖ νὰ παίξουν πῶς καλὰ τὸ ρόλο ἄλλοι σας συνάδελφοι, ἀλλὰ ἐσεῖς θὰ τὸν ζωντανέψετε, εἶπε ὁ συγγραφεὺς στὸν καλλιτέχνην, ἀντιμετωπίζοντας τον μὲ τὴν εἰκόνα πού ἦταν σὰν φωτογραφία του.

Ὁ Βετερμπύρν τὰ ἔχασε. Γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς καλὰ, ἔδεδεσε νὰ δῆ τὸν ἑαυτὸν του μέσα στὸ κοστοῦμι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης! Τὸ μοντέλο λὲς κ' ἔδωαινε ἀπὸ τὴν χορνίζα.... Ρίχνοντας τὸ μᾶτι του ὁ συγγραφεὺς ἀπ' τὴν εἰκόνα στὴν ζωντανὴν προσωποποίησιν ἔδαλε τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ ἠθοποιοῦ—Ἐἶσθε—τοῦ εἶπε—ὁ ἴδιος ὁ πρωταγωνιστῆς μου. Παίξτε τὸ ρόλο ὅπως τὸν φαντάζεσθε καὶ τὸ ἔργον μου... θὰ ἐπιτύχῃ

Ὁ κωμικὸς τοῦ Θεάτρου Κυβέλης κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ

Ἐπειτα γυρνώντας στὴν εἰκόνα:

—Ναί! ὁ ἴδιος ὁ ἥρωας μου....

Καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἐπρόσθεσε:

—Πρόσπαθήσατε μόνο νὰ μὴ τελειώσατε πολὺ ἄσχημα! Ὁ Βετερμπύρν ἐχαμογέλασε ἐπίσης... ἂν καὶ αἰσθάνθηκε κάποιον κλονισμό. Εἶχε ἀνατριχιάσει πολλὰς φορές γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ σερ Γεωργίου. Γιὰ τὴν ἡττὰν τὸ τέλος του καὶ ἐπὶ πλέον μυστηριώδες..., ἀφοῦ δὲν ἔμαθε κανεὶς ὡς τώρα τὸ πῶς βρέθηκε ἕνα πρῶτ' αὐτῶν ἡμερῶν ἀναίσθητος στὸ πεζοδρόμιον ἐνὸς ἀποκέντρου δρόμου, μὲ τρυπημένο τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ μιὰ σπαθιά καὶ τὸ πρόσωπον—ἀπὸ τὰ ὀραϊότερα τῆς Ἀγγλίας—ἀυλακωμένο ἀπὸ διάφορες ἀγριεὶς, θηριώδεις μαχαιριεὶς. Σὲ ποῖα κρυφὴ διασκέδασι εἶχε πάει τὴν παραμονή; Ποῖο χέρι καὶ σὲ ποῖο μέρος τοῦ ἔκαμε ὄλο αὐτὸ τὸ κακό; Ὁ Τρεσσιντέ δὲν εἶπε λέξι, ὅταν συνῆλθε. Ἐκράτησε ἀπόλοτο σιωπὴ. Καὶ ὅταν ἔτρεξαν στὴν πιστολιά καὶ τὸν ἤδραν μὲ σκορπιόμενα τὰ μυαλὰ ὑπέθεσαν ὅτι, σὰν ἔμεινε μόνος, ἐκυττάχθηκε στὸν καθρέπτη, ἐτρόμαξε ἀπ' τὴν παραμόρφωσιν πού τοῦκαμαν, καὶ αὐτοκτάνησε. Γιὰ τὸν βρήκαν σκυμμένο μπρὸς στὴν καθρέπτη.

Ὁ Βετερμπύρν ἀνετριχιάζε ἀκόμη πού θυμῶν τὴν πένθημην αὐτῆς ἱστορίας, καὶ ἐσυλλογίστηκε ὅτι ἡ Κάτη δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποψιασθῆ τίποτε ἀπ' ἔλ' αὐτὰ. Ὁ συγγραφεὺς μπορεί νὰ εἶχε ἰδιοφυΐαν, καὶ μεγάλ-

λὴν ἴσως... Μερικὲς φράσεις ἀπ' τὸ ἔργο του δύσκολα θὰ ξεχαστοῦν..., ἀλλὰ δὲν σὰς φαίνεται ἀστεῖο νὰ θέτῃ τώρα ἐρωτήματα γιὰ ἕνα μυστήριον πού ἐπὶ 50 χρόνια ἔμειν' ἄλυτον; Ποῦ ἐπῆγγε αὐτὴν τὴν νύκτα ὁ ὀραῖος Τρεσσιντέ; Ποῖος τοῦ ἐπέτεθη; Ποῖος τὸν παρεμόρφωσε ἔτσι σατανικῶς; Ποῖα τρελλὴ λύσσα, ποῖα ἄγρια ἀνάγκη ἐκδικήσεως, ξεθύμανε ἐπάνω του; Ἐνας τέτοιος ἀνθρώπος εἶχε προφανῶς πολλοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ γιὰ τί τότε, τὸ θυμὸν αὐτῆς τῆς τόσο φρικαλέας προσβολῆς, ἐκατάπιε τ' ὄνομα τοῦ ἐχθροῦ του; Γιὰ τί;...

Ἐνα τράνταγμα διέκοψε τὴν ὄνειροπόλησιν τοῦ καλλιτέχνη. Τὸ ἀμαξάκι ἐσταμάτησε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἀμαξηλάτου ἐφάνη στὴ θυρίδα.

—Ἀδύνατον νὰ πάμε πῶς πέρα, κυρία! Ἡ φοράδα μου κούτσαίνει.

—Κούτσαίνει;

—Καὶ πολὺ... Πρέπει νὰ τὴν πάω πίσω. Εἶναι μεγάλο τὸ κακό.

—Ἀναθεματισμένο ζῆνο!... ἐγρίνισε ὁ Βετερμπύρν. Νομίζω ὅτι εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ἐξακολουθῶ τὸ δρόμον μου πεζός· μένει πολὺς ἀκόμη;

Ἀπὸ τὸ δημόσιον δρόμον, ὅπως εἶπε ὁ ἀμαξηλάτης, ἔμειναν τρία-τέσσερα μίλλια, ἀλλὰ θὰ συντόμευε πολὺ, ἂν ἐπαίρνε τὸ μονοπάτι δίπλα.

Ὁ Βετερμπύρν ἐπλήρωσε, κατέβηκε καὶ μ' ἕνα βλέμμα ἀναμέτρησε τὴν ἀπλωμένην γύρω του πεδιάδα, πού ἔκοβε στὴ μέση ὁ δρόμος. Ἐνας λοφίσκος μοναχὰ ἐστόλιζε θαμπὰ ἀπὸ τὰ δεξιὰ τὴν ἀδιαπέραστη καὶ μολυβένια κάτω ἀπ' τὸν θαμπὸ οὐρανὸ ἐκείνην πεδιάδα.

Τὸ ρολοὶ κάποιας ἐκκλησίας ἐσήμανε 11 καὶ 1)4. Ἀπ' ὅ,τι μπορούσε νὰ καταλάβῃ βρισκόταν κάπου κοντὰ σὸν Hampstead Heath ὅχι πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ Highgate. Ἐκαμνε πολὺ κρῦο πού ἀναγκάστη νὰ σηκώσῃ τὸ γιακά τοῦ στακτὶ μανδύα του.

Ὁ ἀμαξῆς ἐχαμογέλασε κοροϊδευτικά.

—Ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ μὴ πλανηθῶ. Ἀναποδιά ὅμως καὶ αὐτὴ! Τὸ μονοπάτι ἀριστερὰ εἶπε; Ἐὐχαριστῶ. Καληνύκτα!

Καὶ κίνησε νὰ πάη, μὰ γυρίζοντας....

Ποῦ βρισκόμεθα; Ἐρώτησε. Σὲ ποῖο μέρος τοῦ Hampstead Heath εἶμεθα; Δὲν ἤξερα ὅτι ἔπρεπε νὰ περάσωμ' ἀπ' ἐδῶ!

—Ἦρθα γιὰ πῶς σύντομα! Τώρα εἶμασθε τρία λεπτὰ ἀπ' τὸ «Spaniards». Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος «Spaniards Road».

Ὁ Βετερμπύρν εὐχαρίστησε μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλοῦ κ' ἐζήτησε πάλιν νὰ προσανατολισθῆ! Μὰ

δίχως να τὸ θέλῃ τοῦ ἔφυγε μιά φωνή, καὶ ἔκαμ ἓνα ἀνατίναγμα... ἀλλὰ ἐντράπηκε... καὶ ἔτσι, μολοντί τὸ ἐσκέφθηκε, δὲν φώναξε τὸν ἀμαξά να ἔα-
ναπάη πίσω.

Ἐπειτα οἱ διάφορες ἰδέες ποὺ ἀνακάτεψε ἐνόσω ἦταν μέσ' στ' ἀμάξι τοῦ ξαναῆλθαν στὸ μυαλό καὶ ἀνα-
τρίχιασε δλόκληρος στὴ σκέψι ὅτι εὐρισκόταν στὸ *Spaniards Road*, λίγα μέτρα ἀπὸ τὸ παμπάλαιο
ξενοδοχεῖο, στὸ ὁποῖο κοντὰ εὐρήκαν ἄλλοτε ἀναί-
σθητο καὶ ἀκρωτηριασμένο τὸν ὠραῖο Τρεσσιντέ. Καὶ
εὐρισκόταν, ἔτσι, μ' ὄλο τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ Τρεσσιντέ,
στὴν ἴδια θέσι καὶ καταμόναχος, ἔπως βέβαια εὐ-
ρέθη ἄλλοτε κι ὁ σὶρ Γεώργιος. Ἡ τρέλλ' αὐτὴ τοῦ
ἔφερε γέλιο καὶ ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ. Ἐταί-
ριαζαν στὸν ρόλο τοῦ ὄλα! ἀκόμη καὶ ἡ ἐρημιὰ τοῦ
δρόμου—ἔπως καὶ τὸ μαῦρο καὶ κοιμισμένο τῶν λί-
γων σπιτιῶν ποὺ ἀπαντοῦσε, ἔπως καὶ τοῦ παμπά-
λου ξενοδοχείου. Ἐκοιμῶνταν χωρὶς χωρὶς, λίγα
χρόνια πρὶν, στὰ προάστια τοῦ Λονδίνου. Στὸ κωδω-
νοστάσιο τοῦ *Highgate* ἐσήμανε μεσάνυχτα, ὅταν ἔ-
φθασε στὴν ἀρχὴ τοῦ μονοπατιοῦ ποὺ ἔδρανε στὰ
χωράφια.

Ἀκολούθησε εὐκόλα τὸ μονοπάτι, γιατί ἡ νύχτα
ἦταν φεγγερή, μολοντί δὲν εἶχε φεγγάρι. Ἐπερπά-
τησε, ἔτσι, κατὰ τὸ λογαριασμὸ του, ἓνα μίλλι. Ἐπειτα
βρήκε μπροστά του ἓνα ξηροτόχαλο, τὸ πῆδησε καὶ
ἔτσι βρέθηκε στὸ κόψιμο δυὸ δρόμων, ποὺ ὁ ἓνας
ἐτραβοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὁ ἄλλος. Καὶ ἦσαν
ἴδιοι καὶ οἱ δυὸ, χωρὶς τὸ ἐλάχιστο ὁδηγητικὸ ση-
μάδι. Ποῖον νὰ πάρῃ;

Ἄν ἤθελε νὰ φτάσῃ, στὸ Φίνσελεϋ μὴ ὦρα ποὺ
να μπορῇ ὁ Ταγματάρχης νὰ τὴν εὕρῃ λογικῇ
ἀκόμῃ, δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ οὔτε δευτερόλεπτο!...
Θάδινε μὲ ἕλη τὴν καρδιά του μὴ γινεῖα ὅ ὅποιον
θὰ τὸν πληροφοροῦσε αὐτὸ συλλογιζόταν ἀδιάκοπα,
ὅταν ἐνόμιζε πῶς διακρίνει μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα, σὲ
κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸν ἀριστερὰ δρομάκο, ἓνα φῶς
ἀδύνατο, ποὺ πρόσεξε πῶς ἦταν σταθερό! Θὰ ἦταν
δίχως ἄλλο σπίτι. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα του καὶ σὲ τρία
—τέσσαρα λεπτὰ ἔφθασε μπρὸς σ' ἓνα σιδερένιο κάγ-
κελλο, στὴν εἰσοδὸ μιᾶς μεγάλης δενδροστοιχίας,
κλεισμένης ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, μὲ μιὰ διπλὴ γραμ-
μὴ ἀπὸ λεμονιές.

Ὡς τόσο ἔχασε τὸ φῶς! Οὔτε καὶ τὸ σπίτι ἐφαι-
νόταν πιά! Τὰ κρυθὰν βέβαια τὰ δένδρα ἢ καμμιὰ
προσεχὴ τῆς δενδροστοιχίας. Ἐμῆθε, δίχως νὰ
προσέξῃ ὅτι ἡ σκουριά ἔτρωγε τίς βαρετές πόρτες,
μὲ τὸν ξεθωριασμένο χρωματισμό, ὅτι ἡ ἄμμος εἶχε
σκεπαστῇ ἀπ' τὰ χορτάρια, ὅτι οἱ λεμονιές ἐσάρω-
ναν τὴ γῆ μὲ τὰ τρελλὰ κλαδιὰ των καὶ ὅτι τ' ἀπε-
ριποίητα θαμνοειδῆ εἶχαν σχηματίσει μάζες ἀδιά-
βατες! Τέτοια ἐντύπωσι τοῦ ἔκαμε στὸ σῦθαμπο, ἢ
ἐρημιὰ καὶ ἡ ἀποψὶς αὐτῆ, ποὺ ἐστράφη πρὸς τὰ
πίσω, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ δρόμος δὲν θὰ πῆγαινε
σὲ μέρος κατοικήσιμο, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε φῶς· ἀλλὰ θυ-

μήθηκε τὸ φῶς καὶ ἔτσι ἀποφάσισε νὰ ἐπιμείνῃ.
Μιὰ ἀπότομη καμπὴ τοῦ ἐξεσκέπασε τὴ φάτσα τοῦ
σπιτιοῦ, πλατειά, ἰσοῦψῃ, ζοφερή, εἰς τὴν ὁποίαν
ἓνα παραθυρο μὲ κουρτίνες ἔδειχνε καθαρὰ τὰ κί-
τρινα τοῦ τζάμια· ὁ Βατερμπῦρν σταμάτησε καὶ
γυρνώντας δεξιὰ του

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ἐφώναξε.

Ἐνα ξερὸ κλαδί, ποὺ ἔσπασε, ἀντήχησε μέσ' στὴ
νυχτιὰ σὰν πιστολιά· ἐξερέυνθησε στὴ σκιά, μὰ δὲν
εἶδε ἄλλο παρὰ ἓνα μπερδεμια ἀπὸ κλαδιὰ καὶ
φύλλα. Ἐπροχώρησε λίγα βήματα καὶ ξανασταμά-
τησε, Τὸν ἀκολουθοῦσαν! Πίσω ἀπ' τὸ πύκνωμα
ἐκρυπτοπερπατοῦσε κάποιος, κανονίζοντας τὸ βῆμα
του σύμφωνα μὲ τὸ δικό του. Καὶ ἓνα σιγαλὸ σύρ-
σιμο ἀκούονταν, ποὺ ἔπαψε μόλις ἐστάθησε καὶ
ξανακούστηκε μόλις ξανάρχισε νὰ περπατᾷ. Ἐστε-
κῶταν; Ἐσταματοῦσε καὶ τὸ σύριμο. Ποιὸς λοιπὸν
τὸν παρεμόνευε μεσάνυχτα; Ποιὸς παρακολουθοῦσε
τὰ ἴχνη του; Ἄνθρωπος ἢ ζῷον; Τὸ τεντωμένο του
αὐτὶ δὲν ἔπαιρνε παρὰ μονάχα σιωπῆ, σιωπῆν ἀπό-
λυτη, ἀπιστία, ἀπειλητικῆ, ἢ ὁποῖα προῦπέθετε τὸ
συμμάζημα πρὶν ἀπ' τὸ πῆδημα, τὴν ἐνεδρα,
τὸ παραμόνευμα δύο ματιῶν ἀοράτων. Ὁ Βατερμ-
πῦρν δὲν ἦτο δειλός, ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην οἱ
ἐπιθέσεις εἰς τὸ δρόμο ἦσαν πρὸ συγχνῆς ἀπὸ σῆμερα.
Ὁ ἠθοποιὸς ὠπισθοχώρησε ὡς τὸ μέσον τῆς δενδρο-
στοιχίας.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Ἐρώτησε.

Τὸ σύριμο ξανάρχισε. Ὁ μυστηριώδης παρμω-
νευτὴς ἐφαινόταν σὰν ν' ἀπεμακρύνετο.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; Ἐξαναφώναξε ὁ Βατερμπῦρν!
Προχώρησε λοιπὸν! Φανερώσω.

Καμμιὰ ἀπάντησι. Τὸ σύριμο ἐγινε πρὸ μα-
κρινό. Ἐνα ἄλλο κλαδί ἔσπασε πάλι καὶ ἀκούστηκε
μέσ' στὸ σκοτάδι, ἓνα γέλιο πένθημο, ἓνα γέλιο σὰν
καρχασμὸς συριστικός, σαρκαστικός.

Ἐμοιάζε σὰν γέλιο ἀνθρώπου ὑπέργηρου, ποὺ
ἐσκιζε τ' αὐτιά, τόσο, ποὺ ὁ Βατερμπῦρν ἐκυριεύ-
θηκε ἀπὸ μιὰ αἰφνιδια λύσσα! Ἐπῆδησε στοὺς
θάμνους, τσαλοπατώντας τὴν πυκνὴ ὑγρὴ φυτοχλόη,
ψηλαφώντας μὲ τὰ χέρια, ἓνα δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας.
Θὰ πῆγαινε πρὸ μακρυνά, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κατὶ θὰ
ἀνακαλύψῃ καὶ θὰ πληροφορηθῇ, ἢ ἔπρεπε νὰ γυ-
ρίσῃ καὶ νὰ γυρέψῃ μόνος του τὸ δρόμο του; Αὐτὰ
συλλογιζόταν, ὅταν κυττώντας πρὸς τὸ σπίτι εἶδε
κοντὰ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο μιὰ πόρτα φωτισμένη,
καὶ πρὸ ἐκεῖ διέκρινε ἀμυδρὰ μέσα στὴ μαυρίλα μιὰ
σιλουέττα. Τὸν εἶχαν δῆ ἀφεύκτως. Ἐτάχυνε, ἐσκαρ-
φάλωσε στὸ πλατύσκαλο, τὸ κατάγεμο τοικινίδες, καὶ
ἐρώτησε:

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ;

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΝΙΚΑ

ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΡΩΣΙΚΟΝ

Ὁ διάσημος Ρώσος καλλιτέχνης τοῦ μελοδράματος κ.
Σαλιαπιν μετὰ τοὺς θριάμβους του εἰς τὸν ρόλον τοῦ «Με-
φιστοφελῆ» εἰς τὸ θέατρον τῆς Πετρούπολεως πρόκειται νὰ
ἐπιχειρήσῃ περιοδεῖαν εἰς τὴν Μόσχαν καὶ τὴν Κριμαίαν.

— Μετὰ τοῦ κ. Σαλιαπιν ἐπρόκειτο νὰ συνταξιδεύσῃ εἰς
Καύκασον καὶ ὁ Μάξιμος Γκόρκι, ὅστις ὁμῶς λόγῳ ἐλαφρᾶς
ἀσθενείας του ἀνέβαλε τὸ ταξίδι του μέχρις ἀναρρώσεως.

— Πρὸς τὸν ἴδιον καλλιτέχνην καταφθάνουν καθημερι-
νῶς προτάσεις διαφόρων κινηματογραφικῶν οἰκῶν ὅπως
δεχθῆναι νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ Μεφιστοφελῆ. Μέχρι τοῦδε
ὁ κ. Σαλιαπιν εἰς κανένα δὲν ἀπήντησε περὶ ἀποδοχῆς του.

— Καθημερινὰ κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια καὶ παρεξηγή-
σεις συμβαίνουν εἰς τὴν Ρωσίαν μὲ τοὺς δύο συνωνύμους
καλλιτέχνας Κουσεβίτσκη, ἀντιπλοῦς εἰς τὸ κόντρα-μπάσο.
Ἡδὴ ὁ Σ. Κουσεβίτσκη πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν
Ἀμερικὴν, ὅπως δώσῃ παραστάσεις. Φαντάζεσθε τί ἔχει νὰ
γίνῃ ἂν καὶ ὁ κ. Φ. Κουσεβίτσκη λάβῃ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Κατ' αὐτὰς φθάνει εἰς Παρισίους ἡ μουσικὴ τῆς Βασιλι-
κῆς Φρουρᾶς τῆς Σκωτίας, ἣτις θὰ δώσῃ δύο συναυλίας ὑπὸ
τὴν διεύθυνσιν τοῦ μαέστρου τῆς κ. Γούντ.

Σκοπὸς τῶν συναυλιῶν αὐτῶν εἶναι νὰ συνδράμουν τὰ
θῦματα τοῦ πολέμου καὶ τὸν σὺλλογον πρὸς προστασίαν τοῦ
θεάτρον.

— Ἡ Μουσικὴ τῆς Βασ. αὐτῆς Φρουρᾶς ἔχει ἰδρυθῆναι πρὸ
ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀλλ' ἀτυχῶς μεγάλη πυρκαϊὰ ἐπέλ-
θοῦσα τὸ 1840 εἰς τὸ Τούρ τοῦ Λονδίνου κατέστρεφεν ὅλα
κα σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς ἔγγραφου, μόνον δὲ ἐκ παρα-
δόσεως διετήρησαν μετ' εὐλαβείας οἱ Σκῶτοι τὸ ἔνδυμα καὶ
τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν παρελθόντων χρόνων. Ἐκ παραδό-
σεως ἐπίσης γνωρίζομεν ὅτι ὁ κυμβαλιστὴς τῶν ἡτο ἓνας
ὠραϊότατος μαῦρος ὑψηλοτάτου ἀγαστήματος μὲ θανμασίαν
ἀλλὰ λιγάκι περιεργον καὶ ἀαστραπτουσαν στολήν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου αἰῶνος ἡ ὀρχήστρα τῆς
Σκωτικῆς Φρουρᾶς ἀπετελεῖτο τὸ πλεῖστον ἐκ βαρβάρων
καὶ οὐκ ἀρμονικῶν ὄργάνων, λ. χ. ἀπὸ σάλπιγγας, τύμπανα,
βαρυαύλους καὶ τὰ τοιαῦτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁμῶς ἤρχισε
νὰ τελειοποιεῖται καὶ ἐγινεν ὁποῖα εἶναι σῆμερον, δηλαδὴ
μία ἀπὸ τὰς καλύτερας Βρετανικᾶς μουσικᾶς.

Ὁ νῦν μαέστρος τῆς κ. Γούντ ποὺ θὰ τὴν διεύθυνῃ καὶ
εἰς τὰς δύο συναυλίας τῆς κατέχει τὴν τιμητικὴν αὐτὴν θέσιν
ἀπὸ δεκαεξαετίας, ἔχει δὲ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του περὶ τοὺς
66 μουσικοὺς ὄλων τῶν ὑπαρχόντων ὄργάνων. Προσεκλήθη
καὶ εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ Βασιλικὴν ἑταυλίαν Γουίγσορ ὅπως
λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐπισήμους τελετὰς ποὺ θὰ γίνωνται καὶ
εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς Αὐλῆς.

Τὸ 1912 ἡ Μουσικὴ τῆς Σκωτικῆς Φρουρᾶς ἔκαμε περι-
οδεῖαν καὶ ἀγὰ τὴν Β. Ἀμερικὴν ὅπου τὴν ὑπεδέχθησαν
ἐνθουσιωδῶς, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸν Καναδᾶν, ὅπου προσε-
κλήθη νὰ παρουσιασθῇ καὶ εἰς τὴν Διεθνή Ἐκθεσιν.

Ἐκτὸς τῶν ἐξῆντα ἔξη τακτικῶν μουσικῶν τῆς Σκωτ.
Φρουρᾶς ἕκαστον τάγμα ἔχει μερικοὺς παίκτας ἀσκῶν οἱ
ὁποῖοι φέρουν ἀκόμη τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα τῶν Σκωτῶν, θ'
ἀκολουθήσωσι δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν ὀρχήστραν εἰς Παρισίους
καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσωσι τὸ μοναδικὸν θέμα τοῦ «χοροῦ
τοῦ Σπαθιοῦ καὶ ἄλλων παλαιῶν Σκωτικῶν χορῶν.

ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μία νέα μεγάλη ἐπιθεώρησις ἐτοιμάζεται διὰ τὸ νέον
θέατρον «Λιονύσια» (πρὸφην Συντάγματος).

Τὴν γράφει ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἀνατολῆς» κ. Μ. Κουε-
τῆς, τοῦ ὁποῖου καὶ νέον τρίπρακτον κοινωνικὸν δράμα,
τὴν «Ἄλμα Ροζάνη», ἀναβιβάζει προσεχῶς ἢ κυρία Κυβέλη.

Ἡ νέα αὐτὴ ἐπιθεώρησις μὲ τὸν πολὺ πρωτότυπον καὶ
ἔξυπνον τίτλον «Θεμισσοφρία» φαίνεται ὅτι θὰ ἔχη μεγά-
λην πρῶτοτυπίαν καὶ πολλὰς ευχαρίστους ἐκπλήξεις, μὲ
πρωτοφανεῖς σκηνογραφίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὴν
Ἰταλίαν, καὶ κόστούμια σχεδιασμένα ἀπὸ διαπρεπέστατον
εἰδικὸν καλλιτέχνην.

Ὁ συμπαθὴς συγγραφεὺς, ὅτε τοῦ εἶπομεν ὅτι ὁ τίτλος
τῆς ἐπιθεωρήσεώς του δίδει πολλὰς «διαφανεῖς, ὑποσχέσεις,
μᾶς ἀπήντησε μειδιῶν ὅτι τόσο ἐκεῖνος ὡς καὶ ὁ κ. Θεοδο-
ρίδης, ὅστις ὀφειδῶς θὰ δαπανήσῃ διὰ τὸ ἀνάβασιμα τῶν
«Θεμισσοφριῶν», δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ διαφενέουν τὰς
«ὀραίας ὑποσχέσεις» αὐτάς. Τὰ «Θεμισσοφρία» θὰ εἶναι
μία σωστὴ ἐπιθεώρησις, ὅπως ἐκεῖναι ποὺ καίζονται σὲ
ὅλην τὴν Εὐρώπην, μὲ συνοχὴν, μὲ μίαν χαριτωμένην Κομῆν
καὶ ἓνα ἀπροσδόκητον Κομπέρ, μὲ συνδιασμὸν δυνατῆς σα-
τύρας—ἔξω βεβαίως τῆς πολιτικῆς—καὶ καλλιτεχνικῆς ἐμ-
φανίσεως καὶ μὲ μουσικὴν, ἢ ὁποῖα, ἂν κρίνομεν ἀπὸ με-
ρικὰ τραγουδάκια ποὺ ἀκούσαμεν, θ' ἀρέσῃ πολὺ.

ΘΙΑΣΟΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ «Ταχυδρόμος» τῆς Ἀλεξανδρείας γράφει ὅτι εἰς
τὸ ἐκεῖ θέατρον τῆς «Ἀλάμπρας» παρεστάθη ὑπὸ τοῦ
θιάσου τῆς κ. Νίτας Ράλλη τὸ «Τηρητεῖν» τοῦ Λα-
βεντᾶν. Ἡ ἐφημερίς αὐτὴ γράφει ὅτι «κατόπιν πολλῶν
αἰτήσεων ἀπεφασίσθη νὰ λειτουργῇ καὶ πάλιν τὸ
ὑπερῶον μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν τὴν φορὰν ὅτι θέλει
δείξει ἀκραν ἡσυχίαν».

Ἀπὸ τῆς λίγης αὐτῆς γραμμῆς φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος
τοῦ ὑπερῶου τᾶκαμὲ θάλασσα κανένα βράδυ.

***

Καὶ μία εἰδησις πολὺ ἐνδιαφέρουσα διὰ τὸν κ. Σπύ-
ρον Περεισιᾶδην. Ἡ αὐτὴ ἐφημερίς γράφει τὰ ἐξῆς
διὰ τὰς παραστάσεις θιάσου ἀνδρείκέλιων, ὁ ὁποῖος
παίξει εἰς τὸ καφενεῖον «Νέον Φάληρον»:

«Τὸ Σάββατον θὰ δοθῇ, κατόπιν ἐπισταμένης με-
λέτης καὶ πολλῶν γυμνασίων, ἢ ἀγγλικῆ κωμωδία
«Ἡ θεία τοῦ Καρόλου». Προσεχῶς ὁ θιάσος τῶν
ἀνδρείκέλιων θὰ δώσῃ τὸ ἐξοχὸν εἰδύλλιον τοῦ κ. Πε-
ρεισιᾶδου τὴν «Σκλάβαν», μετὰ πολλῶν ᾠμάτων καὶ
χορῶν. Τὰ ᾠματα τοῦ εἰδύλλιου θὰ ψάλλῃ ὁ χορὸς
τῶν καλλιφώνων».

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΙΝ

Ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦλθεν ὁ βουλευτὴς
Φλωρίνης Ἀοῖφ μπέης, ὁ ὁποῖος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν
φίλον μπέην Ἰωαννίνων Ἀβδουλάχ Χουλίουσῆ ὅτι
εἰς τὸ Πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς τὰς
Πριγκιπωνήσους οἱ κινηματογράφοι κύνουν χρυσεῖς
δουλειάς. Κάθε βράδυ εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Μνημα-
τακίων δὲν ὑπάρχει θέσις καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ λοιπὰ
ἐξοχικὰ κέντρα. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν πόλεμον ἀνε-
κοίνωσεν ὁ μπέης ὅτι ὁ κόσμος δὲν δίδει καμμίαν ση-
μασίαν, δι' αὐτὸ καὶ .... διασκεδάζει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΙΒΑΝΟΒΝΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 4

—Παρεστάθη εις τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ὑπὸ τοῦ διασίου Κυβέλης—

Τὸν Χειμῶνα τοῦ 1915

Μετάφρασις Σ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι; Μιλάς σοβαρά;—
"Οχι—ὄχι, δὲν εἶναι ἀλήθεια— με ἀγάπησες;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ "Οχι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (σὰν νὰ ἐρωτᾷ.) Τότε ἦτονε προστυχιά ἐκ μέρους σου.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ποτέ δὲν εἶπα ὅτι σὰς ἀγαπῶ. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἐνθυμηθῆτε, Κατερίνα Ἰβανόβνα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Δὲν ἔχετε τίποτε ἱερόν.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἴσως ἔχετε δίκαιον. Εἶμαι ἓνας παλιάνθρωπος. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν παραδέχομαι τὴν κατηγορίαν σας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἀκούστε με, ἂν δὲν με ἀγαπήσατε, τότε πῶς μπορέσατε; . . . Ἀστετεύεσαι μόνον. Μὴ με στενοχωρεῖς, Παῦλο— Ἀστετεύεσαι, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ "Οχι, κυρία, δὲν ἀστετεύομαι, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχα τὴν ἐλεεινὴν ἀρχὴν νὰ μὴ σερβίρω χυλόπητα σὲ καμμιὰ κυρία, ἢ ὁποία μοῦ ἐπετίθετο. Βέβαια εἶναι ἐλεεινὴ ἀρχή, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ περάσω γιὰ ἄγιος. Εἶναι προστυχιά, — ἀναιδεστάτη προστυχιά— αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Γιατί μοῦ μιλάς ἔξαφνα με τέτοιο τρόπο; Μήπως τώρα ἀπέκτησες ἄλλες ἀρχές;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Γιατί; Διότι ἀηδίασα περὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, διότι ἐλ' αὐτὰ εἶναι ἐλεεινὰ καὶ ἀηδῆ. Καὶ ἐπὶ τέλους δὲν ξέρει κανεὶς ἂν εἶναι ὁ ἀπατῶν ἢ ὁ ἀπατῶμενος. Πολλὲς φορές συμβαίνει νὰ εἶναι κανεὶς καὶ τὰ δυό. — Ἐπὶ τέλους γι' αὐτὸ δὲν με μέλει καθόλου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Οὐφ! τί σιχαμμένος πού εἶσαι! Πές μου, Παῦλο, ἐτρόμαξες βέβαια πολὺ, ὅταν πρωτότερα ἤθελα νὰ πηδῆσω ἀπὸ τὸ παράθυρο;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ "Οχι, δὲν ἐτρόμαξα καθόλου. Ἐμεῖς οἱ ζωγράφοι τῶν κυριῶν μοιάζουμε πολὺ με τοὺς γιατροὺς τῶν κυριῶν, ἀποτελοῦμεν μίαν τάξιν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τὸ γυναικεῖον φύλον εἴμεθα ἐνοχλητικοί ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος γνωρίζομεν καλὰ τὶς γυναῖκες καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάνομεν τὸν κουτό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἀγαπᾶτε τὴ Λίτσα;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Αὐτὴ εἶναι ἀνοησία, ἀγαπητὴ μου. Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ μιλήσετε καθόλου γιὰ τὴν

ἀδελφὴ σας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Εἶναι ἀστείο αὐτό; (Σιγῇ)

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Πέστε μου, Κατερίνα Ἰβανόβνα, γιὰ ποῖο λόγο ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι σας ὁ Ἀλέξης;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Δὲν ξέρω.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Λέγετε ψέμματα, ἐρίτιμη κυρία.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Δὲν λέγω ψέμματα. Πῶς θέλετε νὰ ξέρω γιατί ἔφυγε ὁ Ἀλέξης ἀπὸ τὸ σπίτι μας; Ἴσως διότι θέλει νὰ ἐργασθῆ χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Ἄλλως τὴν γιατί μοῦ κάνετε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν; Καλύτερα νὰ ρωτήσετε τὴ Λίτσα.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Λέτε ψέμματα. Ἀκούστε με, Κατερίνα Ἰβανόβνα, ἐδιδάχθην πολλὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ ἔμαθα πολλὰ, ἐντούτοις, ὅταν σεῖς με κυττάζετε με αὐτὸν τὸν τρόπον, με καταλαμβάνει ἓνα αἶσθημα φόβου καὶ στενοχωρίας. Τί εἴσατε λοιπὸν κατὰ βάθος; Σὰς κυττάζω καλὰ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐνοήσω. Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ μοῦ τὰ ἐξομολογήθητε ἔλα, ἀλλὰ, ἐρίτιμη κυρία, δοκιμάσατε μιὰ φορά τοῦλάχιστον νὰ μοῦ μιλήσετε εὐλικρινῶς. Δοκιμάσατε το. Δὲν εἶμαι ὁ σύζυγός σας. Εἰς ἐμένα μπορεῖτε ἔλα νὰ τὰ πῆτε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Τί ἀστεῖος πού εἴσατε! Δὲν εἶμαι τίποτε ξεχωριστό.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Εἶναι φρικτό! (Σιγῇ)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἐλα ἐδῶ κοντά, Παῦλο. Δὲν μ' ἐφίλησες σήμερα οὔτε μιὰ φορά! (Σιγῇ) Ἔτσι λοιπὸν μεταχειρίζεσαι, κύριε, ἐκείνους πού σὰς ἐπισκέπτονται;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Εἶναι φρικτό! Πέστε μου, Κατερίνα Ἰβανόβνα, γιατί δὲν στέλνετε στὸν διάβολο αὐτὸν τὸν Μεντικώδ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἀνοησίες!— καὶ γιὰ ποῖο λόγο; Εἶναι ἓνας τόσο εὐχάριστος καὶ ὑποχρεωτικὸς ἄνθρωπος! Ὁ Γιώργης δὲν μπορεῖ νὰ τὸν στερηθῆ πειά, πάντα ἔχει νὰ τοῦ ἀναθέσῃ κάποια παραγγελία— Πές μου, Παῦλο . . . ζηλεύεις ἀλήθεια;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Εἶναι φρικτό! (Σιγῇ)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Καλὰ λοιπὸν, θὰ σοῦ τὸ πῶ. — Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰρθω κοντά σου; Δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν δοῦ ἄνθρωποι ἐλεύθερα, ὅταν σ' ἐκωνται μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἐλα. (Ἡ Κατερίνα πηγαίνει πολὺ

πλησίον του καὶ ἐνῶ πιάνει τὰ κουμπιὰ τοῦ σουρτουκού του καὶ παίξει με αὐτὰ τὸν κυττάζει κατὰ πρόσωπον με ἄγρὰ καὶ ἐλαφρὰ δάκρυα στὰ μάτια της καὶ ουστέλλει με πόνον τὰ φρύδια της). Λοιπὸν;
ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἀκούσε με, Παῦλο — θὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἀλλὰ δὲν μιλάς σοβαρά;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Μιλῶ πολὺ σοβαρά...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Μὰ ὄχι—ὄχι—μὴν εἶσαι κακὸς—μὰ θὰ σοῦ τὸ πῶ. Ἴσως, Παῦλο, ἴσως εἶναι τὸ καλύτερον νὰ πεθάνω...

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ὑποφέρεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (κατεβάζει τὰ μάτια καὶ κινεῖ ἀρνητικῶς τὸ κεφάλι.) "Οχι!

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Μὰ τί αἰσθάνεσαι πραγματικῶς; Πές μου. Ὅφειλεις τοῦλάχιστον κάποτε, σὲ στιγμὲς ὀρθοφροσύνης, νὰ προαισθάνεσαι τί θ' ἀπογίνης. (Ἡ Κατερίνα νεύει καταφατικῶς με τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.) Καὶ πρῶτα αὐτὸς ὁ χαμένος ὁ Μεντικώδ, τὸν ὅποιον ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ πετάξω ἔξω με τὶς κλωσές, γιατί κλέβει τὰ σκίσα μου . . . Ἐπειτα ἐγώ... καὶ τώρα, ὅπως φαίνεται, καὶ ὁ Ἀλέξης... καὶ ἴσως κάποιοι ἄλλοι. — Γιατί ἔφυγε ὁ Ἀλέξης ἀπὸ τὸ σπίτι σας καὶ πῆγε νὰ κατοικήσῃ ἄλλοῦ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Δὲν τὸ ξέρω — Ἄλλος κανεὶς δὲν ὑπάρχει.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Εἶναι ἀλήθεια; (Ἡ Κατερίνα σιωπῇ καὶ παίξει με τὰ κουμπιὰ του). Εἶναι φρικτό!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ "Οχι—ἀλήθεια ὄχι—δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Εἶναι φρικτό, Κατίνα!—Κατὰ δυστυχίαν εἶμαι καλλιτέχνης, ἄνθρωπος κατεστραμμένος γιὰ ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ὑπάρχουν στιγμὲς κατὰ τὰς ὁποίας—πῶς νὰ πῶ;—πού με ἐνδιαφέρει, μ' εὐχαρίστησιν καὶ ἱκανοποίησιν μου βλέπω νὰ παρουσιάσῃς αὐτὴν τὴν μεταβολὴν—ἐπιθυμῶ νὰ σὲ γυμνώσω καὶ ὡς Βακχίδα, ὡς Μεσσαλίνα, καὶ δὲν ξέρω ὡς τί ἄλλο, νὰ σὲ ζωγραφίσω. — Ὡ Θεέ μου, τί σκοτεινὴ δύναμις ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον! Δὲν ξέρω ἂν τὸ αἰσθάνεσαι σὺ ἢ ἴδια αὐτὸ ἢ ὄχι, ὅμως σκορπίζεις τριγύρω σου μίαν σατανικὴν γοητεία—ἓνα μεθυστικὸ δέλεαρ . . . τὰ μάτια σου ἔχουν . . . κάποτε . . . κάτι . . . κάτι....

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Τὸ αἰσθάνομαι,

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Καὶ τὸ θέλεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (παίζουσα με τὰ κουμπιὰ του) Δὲν ξέρω. Ἴσως.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἀφῆσέ με.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Φίλησέ με.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἀφῆσέ με.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Πρῶτα νὰ με φιλήσῃς. (Ὁ Κορομυλόβ ἀποσπᾶται ἐξ αὐτῆς καὶ πηγαίνει πλαγίως. Ἡ Κατερίνα μένει με τὰ μάτια χαμηλωμένα καὶ τοὺς βραχίονας ἐκτείνουσα ἀδρανῆς κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της. Σιγῇ).

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Δὲν ξέρω τί ἦσατε πρὶν, σὰς ἐγγώριζα λίγο—τώρα ὅμως εἴσατε φρικτὴ.—"Οχι, δὲν εἴσατε Βακχίς—ἐπλανήθην κ' ἐγὼ σ' αὐτό—εἶσαι νεκρὴ... ἀγαίσθητη... ὑπνοβάτις, ἀφωσιωμένη εἰς τὸ ἁμάρτημα καὶ εἰς τὸ ἐγκλημα...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Παῦσε!...

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Φρικτάλεα, ἀηδὴς! Ὅταν ἐσχετίσθηκα μαζί σου, ἐνόμισα πῶς θὰ εἶχα νὰ κάνω με κάτι ζωντανόν, ἤλπιζα ὅτι με ἀγαπᾷς πάλιν, ἀγών, συγκρούσεις, ἐρίδες καὶ ὅ,τι κυριαρχεῖ μεταξὺ ζῶντων—ἐπὶ τέλους ὅμως ἐνόησα ὅτι ἦμουν ἓνας τυμωρόχως. Εἶσαι πτώμα, Κατερίνα Ἰβανόβνα, εἶσαι νεκρὴ—Τί φρικτόν!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Παῦσε... Παῦσε...

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Τὸ καλύτερον εἶναι νὰ πεθάνῃς. Παρακάλεσε τὸν ἄνδρα σου νὰ σὲ πυροβολήσῃ καὶ πάλιν . . ., ἀλλὰ νὰ σκοπεύσῃ καλύτερα γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ σὲ σκοτώσῃ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Παῦσε λοιπὸν. Θὰ τὸν παρακαλέσω—ναί... Νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ πεθάνω;—Ναί, ναί, πρέπει νὰ πεθάνω. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κατορθώσω; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω—δὲν ξέρω πῶς νὰ τὸ κάνω.—Ὡ Θεέ μου, τί νὰ κάνω, σὲ ποῖον ν' ἀποταθῶ!—Παῦλε—Παῦλε—τί πρέπει νὰ κάνω; (Τρέχει ἐλαφρῶς κλονιζομένη σὰν τυφλὴ διὰ μέσου τῶν ἐπιπέλων καὶ διασχίζει οὕτω τὸ δωμάτιον). Παῦλε Ἀλεξεγεβίτς... ἐκεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρον... στὸ βάραθρον... ὦ! εἶναι φρικτό!.. αὐτὸ εἶναι φρικτό! (Κρούπει τὰ μάτια της με τὰ χέρια καὶ διενθύνεται με ἄνοια, βραδέα καὶ κλονούμενα βήματα πρὸς τὸ παράθυρον. Ὁ Κορομυλόβ κάνει ἓνα βῆμα κατόπιν της καὶ σιαματῇ ἀμέσως καὶ τὴν παρατηρεῖ, ἐνῶ ἐκείνος σιαματῇ μηχανικῶς τὰ χέρια ἐπὶ τοῦ στήθους). Πηγαίνω—πηγαίνω—ὦ Θεέ μου!—πηγαίνω... (Σιαματῇ πρὸ τοῦ παραθύρου, κυττάζει πρὸς τὰ ἔξω καὶ πίπτει, ὑφώνουσα τοὺς βραχίονας, ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀφίνοῦσα βραχίονα καὶ πνιγομένην κραγὴν. Κεῖται ἐπὶ τοῦ δαπέδου με τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸ δάπεδον, ἀκίνητος, ὡς νὰ ἐκτυπήθη ἔξαφνα ἀπὸ σφαῖραν, ἦτις τὴν ἀφήκε νεκρὴν).

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Κατερίνα Ἰβανόβνα... (τὴν πλησιάζει, κύπτει πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐγγίζει ἐλαφρὰ εἰς τοὺς ὤμους) Κατερίνα Ἰβανόβνα . . . Κατίνα... σοῦ μιλῶ σὰν φίλος... Σήκω, ἀγάπη μου... σήκω ἐπάνω... Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείνης ἔτσι ξαπλωμένη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (ψιθυρίζει). Ντρέπομαι.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Τί; Δὲν σὲ ἀκούω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (με πειθὸν δυνατὴ φωνή). Ντρέπομαι, πού δὲν ἔχω τὴν δύναμιν... Θὰ τὸ κάμω ὅμως... Ἀφῆσέ με μόνην. Φύγε.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἀνοησίες!—Σήκω ἀπάνω. Καὶ ὅμως τὸ σφάλμα δὲν εἶναι δικό σου. Σὺ δὲν πταίεις... Ἔτσι ναί—οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ κρύπτῃς τὸ πρόσωπό

σου... αυτό μπορεί να συμβῆ στον καθέναν. Ούτε είναι ανάγκη να σκοτωθῆς... Θὰ σὲ βάλω νὰ καθίσης ἐκεῖ στὴν πολυθρόνα καὶ θὰ σοῦ φέρω λίγο κρασί νὰ πιῆς ἢ μήπως δὲν θέλεις κρασί; Τότε ἄς λείψῃ τὸ κρασί. Ἀνόητη συνήθεια νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ τὰ θεραπεύσῃ ὅλα μὲ τὸ κρασί.—Πῶς εἶσαι λοιπὸν τώρα; Καλύτερα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ναί.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Νά, βλέπεις, αὐτὸ εἶναι πολὺ ὠραῖο. Πραγματικῶς τὸ παράθυρο αὐτό... Θὰ τὸ σκεπάσω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ὅχι—ὄχι—ἄφησέ το ὅπως εἶναι... Δεῖξέ μου τὴν τώρα...

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Τί;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Τὴν εἰκόνα τῆς Λίτσας.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Δὲν τῆς μοιάζει ἀλήθεια καθόλου. Ἀπέτυχε καθολοκληρίαν. Ἄλλως τε ἐσκοτείνησε. Δὲν μπορείς πειὰ νὰ διακρίνῃς τὰ χρώματα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἐπιμένω νὰ τὴν ἴδω.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἄφου ἐπιμένεις... (Σιγῆ φέρει τὴν εἰκόνα καὶ τὴν παρατηρεῖ καὶ ὁ ἴδιος μαζί μὲ τὴν Κατερίνα). Ἐνοεῖς τί ἤθελα νὰ ἀναπαραστήσω εἰς τὴν εἰκόνα αὐτήν; Εἶναι μιὰ ἀνάμνησις.—Ἡ Λίτσα τώρα ἀλλάξε ἐντελῶς... δηλαδή ὄχι ἐντελῶς... τότε ἔμω, ἐκέينو τὸ καλοκαίρι, εἰς τὸ κτήμα σας... Μὰ ὄχι δά, μὴν κλαῖς, ἀγαπητή μου... (Στηρίζουσα Κατερίνα τὴν κεφαλήν της πρὸς τὰ ὀπισθεν τῆς πολυθρόνας καὶ τὰ χέριαντες ἀδρανῆ ἐπὶ τῶν γονάτων ἐκτείνουσα χωρὶς νὰ κυττάῃ πειὰ τὴν εἰκόνα κλαίει σιγανά.) Ἄ! αὐτὴ ἡ ζωὴ! Ἴσως ἔπρεπε κ' ἐγὼ νὰ κλαίω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθῶν... εἶναι πλέον πολὺ ἀργά—τὰ δάκρυα ἐστέρησαν. Κάνουν καλὸ, ἀνακουφίζονται ἐκεῖνος πού μπορεί πολλές φορές γιὰ μερικὰ πράγματα νὰ κλάψῃ μὲ τὴν καρδιά του. Ἐγὼ ἔμω εἶμαι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος. Παιδί ὅταν ἦμουν ἀκόμη δὲν ἔκλαια ποτὲ καὶ ἐσκοπετόμουν σιωπῶν, ἂν ποτε ἀναγκασθῶ νὰ κλάψω, θὰ χύσω πύρινα δάκρυα ἀνακατωμένα μὲ αἷμα. Ἐνοεῖς; (Ἀκούεται κώδων τοῦ τηλεφώνου). Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος—τὸ τηλέφωνον. Μὲ συγχωρεῖτε—θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως. (Ἡ Κατερίνα νεύει πρὸς αὐτὸν μὲ τὸ κεφάλι καταφατικῶς. Ἐφ' ὅσον ὁ Κορομυλόβ ἐδρίσκειται ἔξω, ἡ Κατερίνα μένει εἰς τὴν ἰδίαν σάουιν, ἀλλὰ παύει νὰ κλαίῃ. Ὁ Κορομυλόβ ἐπιστρέφει). Μοῦ τηλεφώνησε ὁ Γιώργης. Σὲ λίγη ὥρα θὰ εἶναι ἐδῶ. Τί νὰ θέλῃ; Μοῦ τηλεφώνησε πῶς ἔχει καιρὸ νὰ μὲ ἴδῃ καὶ μ' ἐπεθύμησε. Ἄν κρίνω ἀπὸ τὴν φωνήν του, εἶναι εὐδιάθετος. Ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε τώρα, κυρία;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Νὰ φύγω;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ καλύτερον, νομίζω. Πῶς εἴσατε τώρα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Φεύγω ἀμέσως.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Γιατί βιάζεσθε; Δὲν ὑπάρχει λόγος.

Ὁ Γιώργης... ναί... Πέστε μου, Κατερίνα Ἰβανόβνα—εἴσατε ἤσυχη τώρα—δὲν εἶναι πειὰ παραγμένος ὁ νοῦς σας. Μπορεῖτε νὰ μὲ ἀκούσετε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ναί. Τί θέλει ὁ Γιώργης στὸ σπῆτι σας; ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Δὲν ξέρω. Λοιπὸν μὲ μιὰν λέξιν.—Τὸ παράθυρο—καὶ τὸ βάραθρον. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες. Θεατρικὰ κόλπα, κινηματογραφικὲς ἐκπλήξεις—Δὲν εἶναι ἀλήθεια; Τὸ οὐσιῶδες εἶναι νὰ γίνετε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ σας, νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτὸν σας· γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ θερμῶς, τὸ ἀπαίτῶ ἐπὶ τέλους νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆτε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (ἐγείρεται) Ποῦ εἶναι τὸ καπέλο μου;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἐδῶ εἶναι.—Ἄν ἐξετάσῃ κανεὶς κατὰ δάθος τὸ πράγμα, δὲν συνέβη τίποτε σοβαρὸν... μποροῦν ὅλα νὰ διορθωθοῦν, ἀρκεῖ μόνον σεῖς...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ψάξτε νὰ βρῆτε τὸ στήριγμα τοῦ καπέλου μου. Θὰ ἔχῃ πέσει κάπου ἐδῶ στὸ πάτωμα. Δὲν ξέρετε οὔτε νὰ φερθῆτε εἰς τίς κυρίες. Εἶναι καιρὸς πειὰ νὰ τὸ μάθετε.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ (σηκώνει ἀπὸ τὸ δάπεδο τὸ στήριγμα τοῦ καπέλου). Ἐχῶ τὸ λόγο σας;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Πέστε μου, Παῦλε Ἀλεξεγεβίτς, πιστεύετε σοβαρά;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Τί;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ὅτι μποροῦν ὅλα νὰ διορθωθοῦν; Δῶστε μου τὴ γούνα μου—Σὰς ἀρέσει; Ὁ Μεντικὼβ ἔχει τὴν ἰδέα πῶς ἔτσι πρέπει νὰ μὲ ζωγραφίσετε... Καὶ γιατί νὰ μὴ μὲ ζωγραφίσετε; Θὰ μποροῦσα τότε νὰρχωμαι ἴδῶ κάθε ἡμέρα.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Κατερίνα Ἰβανόβνα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἐξάπτεσθε πάλιν; Δὲν πρέπει νὰ θυμῶνετε, δὲν σὰς στέκει στὸ πρόσωπο. Σὰς βεβαιῶ, καθόλου. Πρέπει νὰ φαίνεσθε πάντοτε ἡρεμος καὶ ἀδιάφορος. Μόνον τότε εἶναι εὐχάριστος ἢ συντροφιά σας.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Μ' ὅλα ταῦτα ἔχω ἐμπιστοσύνην...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Θὰ γίνετε πάλιν σοβαρός; Ὅχι—ὄχι—μόνον αὐτὸ ὄχι.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἐχῶ ἐμπιστοσύνην καὶ πεποιθήσιν...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Καλά—καλά. Εἴσατε τόσο εὐχάριστος, τόσο ἀγαπητὸς κ' ἐγὼ... Φιλῆστε με... (Σιγῆ) Φεύγω. Ἐνα φίλημα γι' ἀποχαιρετισμὸ ἐπιτρέπεται. Ἐάν ἦμουν συγγενῆς σου ἦ...

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ὅπως μὲ τὸν Ἀλέξῃ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Πῶς μὲ τὸν Ἀλέξῃ; Κάποια ἄσχημη ἰδέα σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ. Λοιπὸν μόνον ἓνα φίλημα ἀγνὸ—φιλικό.—Δὲν θέλεις;—Μὰ κάνε λοιπὸν γρήγορα· θὰ ἔλθῃ ὁ ἄνδρας μου... (μὲ ἀπορίαν). Ὁ ἄν—δρας—μου—(ὁ Κορομυλόβ σιωπᾷ). Ἄ! ἄ!—Ἄμα εἶπα «ὁ ἄνδρας μου», ἐτρόμαξες ἀμέσως.—Ἄν τὰ πῶ λοιπὸν ὅλα εἰς τὸν ἄνδρα μου καὶ αὐτὸς σοῦ ζήτησῃ μονομαχίαν, τότε; ὦ! πῶς ἐτρόμαξες!—ὄχι!

—ὄχι—ἀστετεύομαι. Ἐρεῖς δὰ πῶς δὲν ξέρει νὰ σκοπεύῃ καλά.—Καλὰ λοιπὸν—φίλησε τοὐλάχιστον τὸ χέρι μου... Πῶς; Οὐτ' αὐτό;—Ὡ Θεέ μου! Πόσο θυμωμένος εἶναι!—Ἄδριο θὰ ξανάρθω.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Σὰς παρακαλῶ, ὄχι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἄν ἔμωθς θέλω νὰ κυττάξω μιὰ φορά ἀκόμη ἀπὸ 'κεινο ἐκεῖ τὸ παράθυρο; Ἐκεῖ δ' ἄ (κάνει σὰν νὰ φοβᾷται) εἶναι τὸ βάραθρον.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Δὲν θὰ εἶμαι στὸ σπῆτι μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ἄν ἔμωθς ὅλα αὐτὰ τὰ εἶπα γιὰ νὰ ἀστευθῶ... (κάνει σὰν νὰ κλαίῃ). Ὡ! τί κακὸς πού εἶναι!... οὔτε μιὰ λέξι δὲν πιστεύει ἀπ' ὅσα τοῦ λέγω... οὔτε μὲ συνοδεύει ὡς τὴν θύραν... Οὐφ! τί ἀγριεμένος πού φαίνεται!—Ἀδieu, ἀγριάνθρωπε. (πλησιάζει εἰς τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ).

Ἄκουσε με μιὰ στιγμὴ ἀκόμη—εἶναι ἀλήθεια πῶς μοιάζω μὲ Βακχίδα; Δὲν ἤθελα ἔμωθς νὰ πῶ αὐτό. Ἄκουστέ με—νὰ ὑποδείξῃς στὸ Γιώργῃ νὰ μὲ!... πῶς τὸ εἶπατε; Ἄ! ναί, ὅτι πρέπει νὰ μὲ σκοτώσῃ—ἢ μήπως θὰ τὸ κάνετε σεῖς ὁ ἴδιος; (Ἀπομακρύνεται γελῶσα ὁ Κορομυλόβ περιπατεῖ σκυθρωπὸς ἐπὶ τινὰς σιγμᾶς, ἔπειτα σταματᾷ ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν παρατηρεῖ, ἔχων τὰ χέριαντες εἰς τίς τσέπες του, καὶ ἀρχίζει νὰ σφυρίζῃ. Ἐπειτα κινεῖ τὸ κεφάλι σὰν ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ κάτι καὶ ἐπὶ τακτοποιεῖ τὰ πανέλα, ρίπτει στενοχωρημένους ἓνα βλέμμα εἰς τὸν καθρέφτην, παρατηρεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς σκεπτικῶς εἰς αὐτὸν καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφει πάλιν πλησίον εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν γυρίζει πάλιν ἀνάποδα.—Ἐισέρχεται ὁ Γεώργιος).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Καλὴ ὀπέρα, Παῦλο. Χαίρω πολὺ πού σὲ ξαναβλέπω. (Τὸν φιλεῖ) Τί κάνεις λοιπὸν; Συνήγησα εἰς τὴν εἴσοδο τῆς γυναίκα μου, μοῦ παρεπένθη ὅτι τὴν ἐδίωξες. Γιατί τόσο αὐστηρότης;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἐχῶ τὴν ἰδέαν ὅτι λίγη αὐστηρότης καὶ εἰς τὸ σπῆτι δὲν θὰ τῆς ἔκανε κακὸ. Πίνεις ἓνα ποτήρι κρασί; (κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Εὐχάριστος.—Τί ὄμορφο πού εἶναι τὸ σπῆτι σου! Πραγματικῶς πρέπει νὰ σὲ μακαρίζῃ κανεὶς—ἔτσι καλὰ πού περνᾷς. Ἐγὼ πνίγομαι στὴ δουλειά. Εἶμαι μέλος σὲ δυὸ ἐπιτροπές—Μίλησα στὴ βουλή.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Διάβασα τὸ λόγο σου καὶ σὲ συνεχάρην νοερῶς. (Ἐισέρχεται ἡ καμαριέρα). Μάρθα—φέρε μας κρασί—ξέρεῖς ἀπὸ ποιό... (Ἡ καμαριέρα φέρει) Μάλιστα, φίλε μου, ἐδιάβασα τὸ λόγο σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ἐχεις ὄμορφη καμαριέρα.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Εἶναι εἶδος ἐκθέματος γιὰ τοὺς κυρίους πού μὲ τιμοῦν μὲ τὴν ἐπίσκεψίν των.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (γελῶν). Φαντάζομαι.—Εἶσαι ζωγράφος τῶν κυριῶν;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Βέβαια. Γιατί μὲ ρεδεγκότα; Δὲν ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σπῆτι σου;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (νεύει καταφατικῶς) Μπα! Φορῶ ἀκόμη ρεδεγκότα; Δὲν τὸ πρόσεξα. Κάποτε, αὐτὸν τὸν καιρὸ, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δὲν βγαίνω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ ρεδεγκότα.—Τί ζωγραφίζεις;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἐν γένει φαίνεσαι κάπως περιέργος, φίλε μου. Ὅταν φορῇ κανεὶς τὴν ρεδεγκότα, πρέπει νὰ λέγῃ νὰ τὸν βουρτσίζου καὶ ὅλας. Τὸ δεξὶ μέρος εἶνε γεμάτο πτερὰ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ' αὐτὸ δὲν πταίω ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ καμαριέρα. (Ἡ καμαριέρα φέρει τὸ κρασί καὶ φεύγει).—Πραγματικῶς ὄμορφο κορίτσι.—Πές μου, Παῦλο, γιατί μὰς παραμέλησες τόσο πολὺ. Ἐχεις τόσο πολὺς δουλειές; Ἐρχονται τώρα στὸ σπῆτι μου πρόσωπα πού κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον. Θὰ γνωρίζῃς βέβαια τὸν πιανίστα Τεπλόβσκι; Κάνει τώρα μουσικὲς συνθέσεις—γρήγορα θὰ γίνῃ διάσημος. Μὰς ἐπισκέπτεται πολὺ συχνά. Ἐσκόπευε νὰ ἐπισκεφθῇ κ' ἐσένα. Ἡ Κατίνα εἶχε ἀφήσει ἐντελῶς τὴν μουσικὴν, τώρα ἔμωθς ἀρχισε πάλιν νὰ παίξῃ τακτικά.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ν' ἀνάψω φῶς;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Περιττόν! ὄχι.—(σιγῆ).

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Πές μου, Γιώργῃ, τί συμβαίνει στὸ σπῆτι σου;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Τί νὰ συμβαίνῃ; Τίποτε σπουδαῖον. (Σιγῆ—Ἀνάβουν καὶ οἱ δυὸ τὰ σιγάρα των. Εἰς ἄλλον τόνον φωνῆς). Ἐντούτοις... πραγματικῶς στὸ σπῆτι μὰς δὲν εἶναι πειὰ ὅλα πολὺ εὐχάριστα.—Ἐρεῖς γιατί;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ναί.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σοῦ τὸ εἶπε ἡ Κατίνα;

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ὅχι, τὸ ἐμάντευσα. Γιατί δὲν λές τίποτε, Γιώργῃ; Ἴσως δὲν θὰ βλάψῃ, ἂν μιλήσῃς καθαρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Τίποτε πολὺ κακὸ πραγματικῶς δὲν συνέβη ἔως τώρα. Τὰ παιδιὰ βέβαια ἔχουν κάπως παραμεληθῆ καὶ κάποτε—κάποτε κάποια ἀσυμφωνία... Ἡ Κατίνα ἔμωθς εἶναι φυσικὰ καλὴ καὶ γερή—ἐλπίζω νὰ τακτοποιηθοῦν πάλιν ὅλα.—Ἀρπυμοῦ πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ὁ Ἀλέξῃς—εἶχε μεγάλη ἐπιρροὴ ἐπάνω της.

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Ἀμμή σὺ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ἐγὼ; Ἡ ἐπιρροή μου εἶναι κάπως... εἶναι ἢ ἐπιρροὴ συζύγου...

ΚΟΡΟΜΥΣΛΟΒ Γιατί δὲν πετᾷς ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι σου αὐτὸν τὸν Μεντικὼβ; Μὲ συγχωρεῖς πού σοῦ μιῶ ἔτσι ἐλεύθερα, ἀλλὰ δὲν εἶμεθα πειὰ μικρὰ παιδιὰ, ὥστε δὲν πρέπει νὰ παίζομε μεταξύ μας τὸ κρυφτοῦλι. Ἐν γένει ἀπὸ πού ζῇ αὐτὸς ὁ χαμένος; Τὸν ἐρώτησα τὸν ἴδιο καὶ μοῦ ἀπάντησε: «Εἶμαι εὐγενῆς καὶ πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ὄχι μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν μου». Ἐγὼ νομίζω ὅτι θὰ πορίζεται μὲ τὴ γλώσσα του.

—Ἀκολουθεῖ—

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ
ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗΝ

Φίλιππε κ. Διευθυνιᾶ

Ὁ κριτικὸς τοῦ περιοδικοῦ σας, γράφων μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν διὰ τὸ «Πατρικὸ Σπίτι» μου, καταλογίζει ἐν τούτοις εἰς τὰ «πιθανὰ μικρὰ ἐλαττώματά του» καὶ τοῦτο: «Ὅτι κδὲν εἴμεθα ἐπαρκῶς προετοιμασμένοι διὰ νὰ ἐνοήσωμεν τὴν προτέραν διαγωγὴν τοῦ ἀχαρίστου καὶ ἀπαρνητοῦ υἱοῦ». Τὸ πρᾶγμα εἶναι παράδοξον, διότι ὁλόκληρος ἡ πρώτη σκηνὴ τοῦ ἔργου αὐτὸν κυρίως τὸν σκοπὸν ἔχει. Νὰ εἰσαγάγῃ τὸν θεατὴν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ δοκιμαζομένου σπιτιοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια συνεκλόνησεν ἡ σκληρότης τοῦ ἀπαρνητοῦ. Εἰς τὸν διάλογον τῆς πολυθασανισμένης μητέρας καὶ τῆς ἄρρωστης κόρης διαγράφεται ἡ υἱική αὐτῆ ἀστοργία μὲ τὰ ἐντονώτερα χρώματα καὶ ἀνασκοπεῖται ἕλκον τὸ παρελθὸν εἰς τὸν πρόλογον τοῦτον, πού ἀρκεῖ διὰ νὰ πληροφρήσῃ καὶ τὸν μᾶλλον ἀπρόσεκτον θεατὴν.

Ὁ ἀγαπητὸς μου κ. Νιρβάνας ὠρισμένως καθυστέρησεν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ «Πατρικοῦ σπιτιοῦ». Θὰ ἤλθε μετὰ τὴν πρώτην σκηνὴν καὶ δὲν θὰ ἐφρόντισε νὰ ἐρωτήσῃ. Δὲν εἶναι ὅμως δίκαιον νὰ καταλογισθῇ εἰς βᾶρος τοῦ ἔργου ἡ βραδύτης τοῦ φίλου κριτικοῦ.

Παρασκευὴ 8 Ἰουλίου

Μὲ ἀγάπην
ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἀστυνομίας τὰ θεάτρα τῆς πρωτεύουστος θ' ἀρχίζουσιν τὴν 9.30 καὶ θὰ τελειώνουσιν τὴν 12.30. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν θεάτρων διδασκομένων ἔργων χρῆσις λέξεων, φράσεων, ἰδεῶν καὶ ὑπαινιγμῶν ἀντικειμένων εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, ἢ δυναμένων νὰ προκαλέσουν κοινὸν σκάνδαλον, ἢ νὰ ἐξερεθίσωσι τοὺς θεατάς, ἢ νὰ διαταράξωσι τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν. Ἀπαγορεύονται αἱ κινήσεις, τὰ σχήματα καὶ ἐν γένει ὁ ἀνάρμοστος τρόπος ἐκ μέρους τῶν ἠθοποιῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἅτινα προσβάλλουσι τὴν αἰδῶ.

Ἀπαγορεύεται ὁ σατυρισμὸς ὠρισμένων προσώπων καὶ ἰδίως μεγάλων ἀνδρῶν Ἑλλήνων ἢ ξένων, ἐπιστημονικῶν, θρησκευτικῶν ἰδρυμάτων καὶ Κρατῶν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ διακόπτεται ἡ παράστασις καὶ θὰ παραπέμπωνται οἱ ὑπεύθυνοι εἰς τὸ δικαστήριον.

Αἱ διατάξεις τῆς ἀνωτέρω ἀστυνομικῆς διαταγῆς ἐτέθησαν τὸ πρῶτον εἰς ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ... Μπαϊρακτάρη.

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Σχετικῶς πρὸς ὅσα εἶπεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὁ κ. Λαυράγκας διὰ τὰς μεταρρυθμίσεις τοῦ Δημοτικοῦ μᾶς ἀπέστειλε, πολὺ ἀργά, ἐπιστολὴν ὁ ἀρχιτέκτων κ. Λυκούδης ἐν τῇ ὁποίᾳ παρέχει ἐξηγήσεις εἰς τὰς ὑποδείξεις τοῦ κ. Λαυράγκα. Θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

Εἰς τὸ θεατράκι τῆς Κηφισίας παρεστάθη πρὸ ἡμερῶν ὁ «Παπαγάλος» τοῦ 1915. Τὴν προσεχῆ Δευτέραν θὰ δοθῇ «ἡ Σκούπα» τοῦ 1916 καὶ τὴν Τετάρτην οἱ «Γάμοι τῆς Γιαννούλας» καὶ ἡ δευτέρα πράξις τῆς «Μανὸν» ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου θὰ δοθῇ συναυλία ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου βιολιστοῦ κ. Γ. Εὐσταθίου Λυκούδη, καθὼς ἐπίσης καὶ ὑπὸ τοῦ βιολιστοῦ κ. Λωριέ καὶ τῆς ἀρπιστρίαις κ. Ἰωάννου. Τὰ Καντιωτάκια θὰ κάμουν ἐφέτος τὴν πρώτην ἐμφάνισίν των εἰς τὸ θέατρον τῆς Κηφισίας μὲ πρόγραμμα τῶν σπουδῶν των.

Ὁ θίασος τῆς κ. Φωφῆς Γεωργιάδου θὰ παίξῃ προσεχῶς τὴν «Γυναίκομαχίαν». Εἰς τὰς παραστάσεις αὐτὰς παρευθίσκεται ὁλος ὁ ἀριστοκρατικὸς κόσμος τῆς Κηφισίας, ὅστις μένει εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς ἐκστρατευτικὰς παραστάσεις τῶν Ἀθηναϊκῶν θιάσων, καὶ περισσότερον ὄλων ὁ κ. Α. Δελενάργος.

ΝΙΚΟΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι εἰς τὸ Γουδι ἠητοκτόνησε τὴν περασμένην Τρίτην ὁ Νίκος Ραφτόπουλος, ἐκ τῶν πρώτων μυστῶν τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ ἀειμνήστου Χρηστομάνου καὶ ἐρασιτέχνης ζωγράφος. Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Χρηστομάνου διεκρίθη ὡς πατέρας Βέρλεν εἰς τὴν «Ἀγριόπαπια» τοῦ Ἴψεν καθὼς καὶ εἰς τὸν «Ἐχθρὸ τοῦ Λαοῦ». Ἐπίσης εἰς τὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου» τοῦ Τολστοῦ ἐπαίξε τὸν ρόλον τοῦ Μήτριτς μὲ ἐπιτυχίαν. Ἀπεχωρίσθη τῆς «Νέας Σκηνῆς» κ' ἐπήγε στὸ Παρίσι διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα εἰς τὸ κονσερβατουάρ. Λόγοι ὅμως οἰκονομικοὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σμύρνην, τὴν ἰδιαίτην πατρίδα του. Ἀπὸ τότε ἠσχολήθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν, χωρὶς νὰ ἔχῃ σπουδάσει εἰς κανέναν Πολυτεχνεῖον.

Τὰ ζωγραφικὰ του ἔργα δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνάξια λόγου. Μ' αὐτὰ ἔζησεν ἀρκετὰ χρόνια, ἀκόμα καὶ τώρα στὶς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Ἦτο ἀκαμπτος εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς γνώμας του, δὲν μπορούσε νὰ συνθηκολογήσῃ καὶ στὶς πιὸ δυστυχισμένες στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Δὲν εὐρέθηκε γιὰ ἓναν τέτοιο ἄνθρωπο οὔτε μιὰ γωνία στὸ φθισιατρεῖον, οὔτε μιὰ θέσι στὸ Ἑλληνικὸ σανατόριο. «Ὅλοι καὶ ὅλες τοῦλεγαν ὅτι πρέπει νὰ πληρώσῃ ἢ ν' ἀχθῇ μέσον πολιτευομένου.

Ὁ συμπατριώτης καὶ παιδικὸς του φίλος ἠθοποιὸς κ. Δ. Βενιέρης δι' ἐράνων ἐτῶν συναδέλφων του εἶχεν ἀναλάβει πρὸ μηνῶν τὴν διατροφήν του. Ἐπάλαισε πολὺ ὁ Ραφτόπουλος, ἰπέφερε καί, ὅταν ἐπέσθη πλέον ὅτι εἶναι βᾶρος καὶ στοὺς ἀγαπημένους του ἀκόμη, ἀνοῖξε τὶς φλέβες του. Ἐπαίξε μὲ ἐπιτυχία ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ τραγικοὺς ρόλους τῆς ζωῆς.

«Ὅσοι θέλουσι τὰ προηγούμενα φύλλα τὰ εὐρίσκουσιν εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα.